75 років Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ЖОВТНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 18, 1968 No. 194. VOL. LXXV.

ДЕВ'ЯТИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ ВІДБУВСЯ У ВІННІПЕГУ ПІД ГАСЛОМ: „В ЄДНОСТІ НАША СИЛА"

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 17 жовтня 1968

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ПІДПИСАВ ЗАКОН, згідно з яким на опіку над здоров'ям призначено 576 мільйонів дол. В повищій сумі 40 мільйонів дол. призначено на це, щоб впродовж двох років можна було влаштувати шпиталі, в яких лікували б алькоголіків і наркоманів. Президент Джансон, підписуючи цей закон, сказав, що збільшується цим способом право кожного американця мати добре здоров'я. Він гадає, що коли республіканці прийдуть до влади в найближчому році, то і вони не зроблять нічого, щоб зменшити це право. Новий закон призначає федеральні фонди на досліди над недугами серця і пістряка та на лікування алькоголіків і наркоманів.

КРАЙОВА ПРОДУКЦІЯ В ТРЕТІЙ ЧВЕРТІ цього року виносила 870.9 більйона долярів в річному відношенні і була на 17.9 більйона більша в порівнянні з другою. Це значить, що темп збільшення економіки майже не сповільнився, бо пересічне збільшення продукції в двох перших чвертях виносило по 21 більйонові. Очевидно, що одночасно зі збільшенням крайової продукції зростає й інфляція. Збільшення прибуткового податку не спричинило сповільнення росту економіки, бо споживачі менше ощаджують і не зменшують витрат на закуп товарів.

ОПИТУВАЧІ ПУБЛІЧНОЇ ОПІНІЇ заявляють, що цього року можна помилитися в передбачуваннях, хто виграє президентські вибори. В 1948 передбачування не справдилися. Цього року існує ще більша можливість помилки, тому, що є аж три кандидати. Ніхто не може передбачити, на кого голосуватимуть ті виборці, які хвалять Воллеса, але які на нього не будуть голосувати, знаючи, що він не може виграти виборів. Цього року велике число запитуваних відмовляються виявити, на кого вони будуть голосувати. Цього року нема такого кандидата, яким захоплювалися б виборці, тому перед самими виборами можлива зміна настроїв серед виборців.

НІКСОН ЗАПОВІДАЄ ВЕЛИКУ ПЕРЕМОГУ, Гомфрі називає його „Ніксоном із курячим серцем". Щораз ближче до виборів, і кампанія за здобуття президентури стає гарячіша з кожним днем. Ведучи виборчу кампанію на Флориді, республіканський кандидат на президента Ніксон заявив, що він приведе свою партію до влади не тільки у Вашингтоні, але і в стейтах. Свою віру в перемогу Ніксон засновує на опитуваннях і на опінії республіканських провідників. Демократичний кандидат на президента Гомфрі, промовляючи в стейті Мізурі, казав, що Ніксон має „не львине, але куряче серце", бо боїться виступати до публічної дебати на телевізії зі своїми противниками.

РОБЕРТ ВЕЛЧ, ГОЛОВА ТОВ. ІМ. ДЖАНА БИРЧА критикує республіканського кандидата Ніксона і демократичного Гомфрі і мовчить про кандидата Незалежної Партії Воллеса. Виконний Комітет цього Товариства одноголосно схвалив теорію, що комуністи та їхні різні поплентачі з більшим успіхом зможуть вести свою діяльність, коли президентом буде республіканець Ніксон, ніж при президентурі Гомфрі. В дійсності члени Т-ва Бирча у виборчій кампанії підтримують кандидатуру Воллеса, який заявив, що не є членом цього скрайнє правого Товариства, але відмовився критично проти нього виступати.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ АНДРЕЙ ГРОМИКО ЗАПЕВНИВ державного секретаря Діна Раска під час їхньої тригодинної розмови в Ню Йорку в мин. тижні, що комуністи не спричинять „в передбаченій майбутності" ніякої нової кризи довкола Західнього Берліну. Большевики взагалі стараються злагіднити препогане враження, що його в цілому світі зробила інвазія до Чехо - Словаччини — твердить західня преса.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ У ТАНТ ОПРИЛЮДНИВ своє листування з ізраїльським урядом, з якого виходить, що Ізраїль не погодився, щоб місія Об'єднаних Націй приїхала до Ізраїлю задля перевірення життьових умовин арабських мешканців окупованих Ізраїлем земель. Ізраїль вимагав, щоб перевірити також умовини життя жидів в арабських країнах, на що ані не погоджувалися араби, ані не був до цього уповноважений У Тант.

НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ БУЛО на день 30 червня ц. р. 1,364.000 арабських втікачів. Допомогова агенція Об'єднаних Націй, яка дає харчову й одягову допомогу арабським втікачам, матиме на 1969 рік дефіциту близько 5 мільйонів дол., тому не зможе уділювати ту допомогу в її дотеперішніх розмірах: по кругло 40 дол. на особу — річно!

ІЗРАЇЛЬСЬКО - АРАБСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ ПОЧНУТЬСЯ за яких два тижні у Ню Йорку за посередництвом шведського дипломата Гуннара Яррінґа — твердять газетні оптимісти. Ізраїльський міністер закордонних справ Абба Ебан мав в минулий вівторок довгу нараду з Гуннаром Яррінґом. В Ню Йорку, у зв'язку з сесією Генеральної Асамблеї ОН, перебувають також міністри закордонних справ Єгипту і Йорданії. Вони рішуче відмовляються від безпосередніх розмов з представником Ізраїлю, але підтримують посередницьку місію Яррінґа.

АМЕРИКАНСЬКИЙ НИЩІЛЬНИК ВІДВІДАВ югославський порт Дубровнік, для продемонстрування прихильности ЗСА супроти Югославії, стривоженої імперіялістичними ходами Совєтів. Заступник державного секретаря Ніколяс де Б. Каценбах відвідає в найближчому часі президента Тіта.

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН ВИЯВИВ, що в своїх 5-денних нарадах з прем'єром Родезії Ісеном Смитом він, Вільсон, відмовився від попереднього становища британійського уряду, що Родезія повинна вернутися ще на якийсь час до статусу домінії Британії. Тепер Вільсон погоджується на державну самостійність Родезії, зате наполягає далі, щоб у конституції Родезії визнано принцип — право автохтонної чорної більшости країни правити нею, чи брати активну участь в правлінні. Уряд Родезії відбув довгу нараду.

АРХИМАНДРИТ ІОВ СТАКАЛЬСЬКИЙ — НОВИЙ ЄПИСКОП УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗСА

Бавд Брук, Н. Дж. — Минулої неділі, 13-го жовтня, тут в Осередку Української Православної Церкви в ЗСА відбувся Собор Єпископів цієї Церкви з участю Блаженнішого Митрополита Іоана Теодоровича, ВПреосв. Архиєпископа Мстислава Скрипника і Преосв. Єпископа Олександра Новицького. Між рішеннями Собору була постанова висвятити на нового єпископа УПЦ о. архимандрита Іова Стакальського та призначити йому адміністрацію УПЦ в країнах Південної Америки. Наречення нового Єпископа УПЦ відбудеться в Бавд Бруку в суботу, 10-го листопада, а хіротонія наступного дня, в неділю 11-го листопада в Церкві - Пам'ятнику.

Собор Єпископів УПЦ відбувся після торжественного посвячення іконостасу Церкви - Пам'ятника. В урочистостях взяло участь понад 2.000 вірних.

На прийнятті в Ню Йорку присутні були Джансон, Ніксон і Гомфрі

Ню Йорк. — В готелі Волдорф-Асторія 16-го жовтня відбулося 23-тє річне прийняття, яке влаштовує Меморіяльна фундація Алфреда Е. Смита на це, щоб призбирати фонди на добродійні цілі та вшанувати пам'ять губернатора Ню Йорку Смита (1923-1928), який помер в 1944 році. На цьому прийнятті між 2,500 гістьми були президент Джансон, віце-президент Гомфрі та колишній віце-президент Ніксон. Президент Джансон в короткій промові сказав, що вже „незабаром ніхто не зможе мене копати". Обидва кандидати на президента демократичний Гомфрі і республіканський Ніксон виголосили промови, в яких підкреслювали ту демократичну американську систему, яка дає можливість навіть вбогому американцеві стати президентом цієї країни. Ніксон сказав, що „він є синол торговця споживчими товарами, а Гомфрі — син аптекаря". За три тижні один із них буде вибраний на президента, — казав Ніксон. Гомфрі сказав після промови Ніксона: „Обидва ми, Дік Ніксон і я знаємо, що це така країна, в якій бідний хлопець може дійти до того, що вже займав пост віце-президента".

Астронавти „Аполло 7" відбули половину кружлянь і виконали три четверті завдань

Гюстон, Тексас. — 16-го жовтня у вечірніх годинах астронавти Аполло 7 відбули половину призначеного їм лету довкола Землі та виконали вже три четверті тих всіх завдань, що були перед ними. Директор космічних летів Глинн С. Ланні з кожною годиною і з кожним відбутим новим кружлянням астронавтів певний в тому, що астронавти Аполло 7 зможуть з успіхом облетіти Землю 163 рази, бувши в космосі впродовж 260-ох годин. Глинн повідомив, що всі три астронавти: капітан Волтер М. Шірра, майор Данн Ф. Айзеле та цивільний пілот Волтер Каннінґгем видужують із перестуди, на яку вони були захворіли. Астронавти мали під час 11-денного кружляння довкола Землі виконати численні завдання, а саме зустрічатися з частиною ракети-підсилювача, яка викидала кабіну Аполло 7 в космос і яка після того кружляє довкола Землі. Вони мали виконати різні експерименти з радаром, обсервувати зорі за допомогою телескопа та секстанта та вистрелювати ракети, щоб змінювати висоту й напрям космічного корабля Аполло 7. Під час лету астронавтів до Місяця вони мусітимуть пересідати з головного матірного корабля до того корабля, який полетить на Місяць. Астронавти тепер приготовляються до цих маневрів, що будуть потрібні під час лету на Місяць і відлету з Місяця.

Америка здобула чотири дальші золоті медалі на Олімпійських Ігрищах

Мехіко Сити, 16-го жовтня. — В двох днях Олімпійських Ігрищ, у вівторок і в середу, здобули репрезентанти ЗСА чотири дальші золоті медалі, завдяки чому Америка веде в неофіційному точкуванні з 6 золотими медалями, 2 срібними і 5 бронзовими. У вівторок здобули золоті медалі Вайомія Таюс у бігу жінок на 100 метрів із рекордовим часом 11.0 секунди, і Александер Ортер в меті диском із осягом 212 с. і 6½ цаля. В середу у фінальному бігу на 200 метрів перше і третє місце і золоту і та бронзову медалі здобули американці Томі Сміт і Джан Карльос (час Сміта рекордовий—19.8 секунди), а в стрибку із жердиною Баб Сіґрен здобув шосту золоту медалю ЗСА осягом 17 стіп 8½ цаля. Такий самий осяг мали два його суперники німці Клявс Шіпровскі і Вольфґанґ Нордвіґ, але перше місце припало американцеві Сіґренові завдяки тому, що він подалав попередню висоту 17 стіп і 6 цалів з меншим числом спроб.

Сенсацією змагань відбиванки в Олімпійських Ігрищах була перемога дружини ЗСА над СССР з рахунком сетів 3:2. Це була перша перемога відбиванкарів ЗСА, в якій визначився особливо добрими сервами Руді Сувара, колишній змагун української дружини „Плай" з Ню Йорку, якою опікувався інж. М. Лепкалюк. Здобутки золотих, срібних і бронзових медаль ЗСА значно збільшать осяги плаваків, яких перші фінальні запливи відбуваються вже в четвер.

РЕСПУБЛІКАНСЬКЕ ВІЧЕ В НЮАРКУ

Нюарк. — У неділю 20-го жовтня в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні, Н. Дж., відбудеться з рамени Українсько - Американського Республіканського Клюбу повіту Ессек прилюдне віче. Промовлятимуть кандидат на конгресмена Джордж Волгавзен, проф. д-р Микола Чировський і адвокат Іван Романишин. Українсько - Американський Республіканський Клюб проводить кампанію за вибір до Білого Дому кандидатів Р. Ніксона та С. Еґню.

ЗСА і Північний В'єтнам ведуть строго засекречені розмови

Париж. — У Парижі, Канберрі в Австралії та в інших столицях світу виринули й утримуються вперті поголоски, що між американським та північно-в'єтнамським урядами ведуться вже від тижнів строго засекречені розмови над можливостями припинення всіх налетів проти Північного В'єтнаму з одночасно діловим поступом на шляху до політичного замирення. Хоча з Білого Дому офіційно заявлено, що „нема основної зміни в ситуації, — не прийшов перелім", проте однаково пресовий секретар през. Джансона Джордж Кристіян, як речник американської делеґації у Парижі Вілліям Джорден натякнули на можливість, що невдовзі буде оприлюднена якась важлива заява про В'єтнам. Джорден зокрема признав, що „були ходи" на Паризькій конференції, які проте ще не закінчились. Прем'єр Австралії Джан Ґортон заявив пресі, що він сподівається, що президент Джансон проголосить в короткому часі припинення всіх налетів проти Північного В'єтнаму. Звертають увагу, що американський амбасадор у Південному В'єтнамі Елсворт Банкер конферував в середу 16 жовтня двічі з керівними державними мужами Південного В'єтнаму, при чому вперше його розмова з президентом Нґуєном Ван Тіє відбулася о 7 год. ранку, а друга в полудне. В тих нарадах взяли участь також південно-в'єтнамські міністри закордонних і військових справ та шеф штабу армії. Припускають, що Північний В'єтнам дав зрозуміти, що він готов в заміну за припинення всіх налетів — відтягнути всі свої війська із здемілітаризованої смуги, не атакувати більше південно-в'єтнамських міст та приступити до ділових переговорів про мир, із участю в таких переговорах однаково представників південно-в'єтнамського уряду, як і підпільного комуністичного Фронту Національного Визволення. Власне це ті три сутні пункти, що їх висувала американська сторона в явних переговорах на Паризькій конференції та в засекречених розмовах. Кажуть, що північно-вєтнамські комуністи поступилися і що Америці залежить тепер на тому, щоб уряд Південного В'єтнаму дав свою згоду на таке тихе порозуміння.

У Празі підписано договір про перебування військ СССР в Чехії

Прага. — До Праги прибули в минулу середу 16 ц. м. несподівано совєтський прем'єр Алексій Косиґін, маршал Андрій Гречко, міністер закордонних справ Андрей Громико і його заступник Васілій Кузнєцов. Разом із совєтським амбасадором Степаном Червоненком та генералами Іваном Павловським, К. І. Проваловим і А. М. Майоровим всі вони взяли участь в „урочистому" зібранні в чеському міністерстві закордонних справ, де підписано договір між СССР і ЧССР про „тимчасове" стаціонування совєтських військ на території Чехо--Словаччини. З чеської сторони у тому акті партиципували президент Людвік Свобода, прем'єр Ольдріх Чернік, Александер Дубчек і всі інші члени Президії чеської компартії. Прем'єр Чернік і Алексєй Косиґін, які підписали договір, виголосили майже однозгучні промови про вартість договору, як скріплення „безпеки" Чехо-Словаччини „ в обличчі зростаючого агресивного імперіялізму Західньої Німеччини". Текст того договору, що його „добровільно" підписала Чехо-Словаччина, неначеназверх залеґалізувавши совєтську інвазію, оприлюднять після ратифікування його чеським парляментом, що напевне станеться без найменшого спротиву. Газети твердять, що з Чехо - Словаччини відкличуть решту військ Польщі, Східньої Німеччини, Мадярщини і Болгарії, але залишиться таки коло 100.000 сов. війська.

Науковці плянують міжнародну співпрацю для дослідів літаючих тарілок

Ню Йорк. — В готелі Валдорф - Асторія відбувся Конґрес Міжнародної Астронавтичної Федерації і при цій нагоді був і неофіційний збір фахівців від літаючих тарілок. На цьому з'їзді виринули такі погляди: 1. Чи треба міжнародної співпраці на це, об вияснити тайну літаючих кружків-тарілок, про які говориться в численних країнах світу? 2. Чи, може, ця справа така безпідставна, що взагалі не варти нею цікавитися? На зборах були присутні представники 9-ох держав, в тому і ЗСА. Збори ці зорганізував голова обсерваторії при Нортвестерн університеті д-р Дж. Аллен Гайнек, який недавно закликав науковців поважно ставитися до проблеми літаючих тарілок. Представник Італії домагався, щоб зорганізувати міжнародний центр, який досліджував би не тільки літаючі тарілки, але й ті особи, що в них літають. Інші науковці не висловлювали думки, що в літаючих тарілках є пілоти. Шведський представник повідомив, що військовість під натиском публічної опінії досліджувала цю справу і майже всі випадки з цими тарілками були вияснені, та дещо ні. Чеські астрономи не знайшли доказу на існування тарілок. Численні промовці забирали голос в дискусії, але не вирішили пляну про міжнародну співпрацю, поки група науковців із університету в Колорадо, що працює під проводом професора д-ра Едварда Ю. Кондона, не опублікує звіту про свої досліди.

НАМАГАЛИСЬ ЗІРВАТИ ДОПОВІДЬ ІВ. КОЛЯСКИ

Торонто. — Автор англомовної наукової праці „Русифікація шкіл в Україні" Іван Коляска мав у кінці вересня прилюдну доповідь у Торонтонському університеті на тему „Проблема національностей у Совєтському Союзі", в якій викривав російщення України та інших неросійських країн в СССР. Між слухачами були декілька комуністів, які пробували „загнути" доповідача провокаційними запитами й заявами, але І. Коляска відповідав ділово і з документами в руках так, що „зацікавлені" замовкли і вже не давали про себе знати.

О. Д-Р ВАСИЛЬ КУШНІР ПЕРЕОБРАНИЙ НА ПРЕЗИДЕНТА КУК

Вінніпеґ, (М. Х.). — Тут закінчився в понеділок, 14 жовтня по полудні IX Конґрес Українців Канади, що тривав чотири дні: від п'ятниці 11 — до понеділка 14 жовтня 1968.

Конґрес проходив під гаслом „В єдності сила" і з метою „об'єднати сили всіх українців в Канаді всіх ґенерацій, незалежно від їх політичної чи релігійної приналежности".

Першого дня, в п'ятницю 11 жовтня ц. р. відбулась о год. 5-ій пополудні пресова конференція в одній з заль готелю Марлборо, (в ньому ж велись в основному майже всі наради конґресу, з'їзди і конференції та урочистий обід з нагоди Дня Подяки), під час якої президент КУК о. прелат д-р В. Кушнір поінформував представників англійської преси про досягнення і завдання КУК. Того ж дня вечором проходила реєстрація делеґатів (1 553) і гостей (38), далі сесія Комітету Українок Канади, сесія Української Наукової Ради (в залі 200 провінційного парляменту Манітоби), з'їзд українських канадських ветеранів, з'їзд української молоді (МУН, ОДУМ, СУМ, СУМК, Пласт, УКЮ) та кооперативна конференція.

По Богослуженнях для учасників IX конґресу в обох катедральних храмах: св. Володимира й Ольги (УКЦ) і Пресвятої Тройці (УГПЦ) відбулось в суботу, 12 жовтня ц. р. о год. 9.30 офіційне відкриття гимнами та молитвою, що її провів безпосередньо після того митрополит Максим Германюк, як теж апель у шану українських комбатантів. Прийнявши програму і правильник нарад IX Конґресу вибрано почесну і ділову президію. До цієї останньої ввійшли: п-ні М. Дима (Вінніпеґ), В. Безхлібник, М. Поронюк, М. Плавюк і д-р Ю. Даревич (усі чотири з Торонта), М. Лазарович з Едмонтону і д-р Ф. Мартинюк з Гемилтону. На секретарів покликано: Р. Осташевського з Едмонтону, О. Петришина з Форт Вілліям та І. Павлюка з Вінніпеґу. Привіти виголосили: від провінційного уряду Манітоби — міністер освіти, провідник ліберальної партії Ґ. Молґат та від міста Вінніпеґу — заступник посадника С. Ребчук. Митрополит УКЦ Кир Максим підкреслив справу національної тотожности української спільноти, її росту і розвою, вказуючи на необхідність створити з цією метою ідеологічну конференцію, складену з усіх шарів української спільноти. Від УГПЦ склав привіт владика Кир Борис звертаючи увагу, що всі наші досягнення тут, у вільному світі, як Енциклопедія Українознавства, пам'ятники Т. Шевченкові в Вінніпезі і в Вашинґтоні, і вся наша зорганізована діяльність змусили ворожу владу на Україні числитись з українським народом і видати в Києві: Українську Радянську Енциклопедію, Словник наголосів то що. До привітів обох своїх передбесідників долучився пастор І. Яцентий від Об'єднання Українських Євангеликів. „В єдности сила" — це в першу чергу дух поетів Т. Шевченка, І. Франка та Л. Українки, а понад усе вчення Ісуса Христа і св. Євангелії. Вибрано теж 12 передконґресових комісій і тоді звітував екзекутивний директор КУК д-р Я. Кальба, перейшовши в загальному звідомлення, відбите на циклостилі, що його дістали делеґати і гості до рук. З черги від Контрольної Комісії КУК звітував її секретар М. Башук, який подав критичні завваги, зголосивши внесок признати абсолюторію. По звітах від Шевченківської Фундації (дотепер фонди дійшли до 300.000 дол.) і Суспільної Служби Українців в Канаді дообідня пора була заповнена запитами делеґатів, а відповідями екзекутивного директора над звідомленнями з тим, що нарадами проводив предсідник В. Безхлібник.

По обіді прийшла черга на програмові доповіді: слово президента КУК о. д-ра В. Кушніра і трьох доповідачів: І. Г. Сирника — „Наші осяги в Канаді і завдання на майбутнє", М. Плав'юка — „Комітет Українців Канади в другому чвертьстолітті своєї дії", і д-ра Б. Стебельського — „Ідейний зв'язок з українською громадою і служба інформації". В неділю, 13 жовтня по полудні виголосила (в двох мовах) четверту програмову доповідь п-ні М. Вавриків, суддя — „Українська молодь Канади". Дискусію над програмовими доповідями започаткували співдоповідачі на трьох окремих сесіях, у трьох залях у суботу по полудні.

Одночасно в Університеті Манітоби [illegible] З'їзд делеґатів Союзу Українських Студентів Канади, що продовжував свої наради в неділю перед полуднем в одній із заль у готелі Марлборо. На цьому з'їзді в неділю перед полуднем звернули увагу представники Церков, які в дусі екуменізму заговорили про любов, братолюбіє і толерантність. І так, від Української Католицької Церкви говорив (у двох мовах) о. д-р Баран, звертаючи увагу, що в університетах явно шириться атеїзм. Раніше панувала християнська етика тоді, як серед студентської молоді нині захитана віра в Христа. Тому тепер наголошується співпрацю між Церквами. Хочемо виховати молодь у дусі християнського братолюбія і створити з вірних усіх трьох Церков християнську спільноту, якщо хочемо пережити тяжкі часи.

Від Об'єднання Українських Євангеликів забрав слово проповідник Ковалевич. Якщо тепер буде наголос на любові між українцями в усіх трьох Церквах, тоді напевно запанує братолюбіє між усіма українцями. Пригадав, що євангелицький проповідник уперше за 70 років приймав участь у відзначуванні 75-ліття українців Канади. Підкреслив, що нам не вільно ігнорувати Ісуса Христа і св. Євангелії, що видержали пробу життя впродовж 2.000 років.

Від УГПЦ промовляв о. прот. С. Савчук, підкреслюючи, що нинішня зустріч на З'їзді СУСК є для нього незвичайно великою несподіванкою. Ми говоримо нині так, як до цього часу ніколи не говорилося. Правда, в великій Єктенії ми молимось за єдність усіх християн, але коли ми в минувшині молилися за єдність, тоді ми думали інакше, а саме, щоб католики та євангелики прийшли до Православної Церкви. Нині ж думаємо інакше, думаємо про духа любови, братерства, братолюбія, толеранції. Настав час, щоб між трьома Церквами почався діялог, бо ми маємо так багато спільних проблем, що їх спільно необхідно обговорити: спільна українська мова, спільна ук-

(Закінчення на стор. 6-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Проти денаціоналізації

Факт, що обидві головні партії ЗСА кандидатами на віце - президента вибрали синів іміґрантів, які прибули ще в цьому сторіччі з Европи, дехто вважає за виборчий маневр, щоб зібрати голоси національних груп. А втім, це, мабуть, прояв глибшого характеру. В американському суспільстві відбувається цікавий психологічний процес: відступ від тієї сліпої асиміляції до „американізму" з відреченням минулого, яка викувала теорію про Америку, як „перетоплюючий глечик".

Очевидно, тиск англомовного оточення, школа, вулиця, характеристичний для Америки спосіб життя, верстати заробітної праці, преса, радіо й телевізія — це ті чинники, з яких складається процес природної асиміляції. Природна асиміляція відбувалась, відбувається і буде відбуватися в усіх країнах світу, і нема способу її унеможливити. Але вона тепер уже не утотожнюється з ліквідацією всього того, що привезли з собою іміґранти: любови до батьківщини батьків, скарбів власної національної культури, признання рівнорядної з американським народом вартости інших культурних народів світу. Іміґранти вивчають англійську мову, приймають тутешній спосіб життя, пристосовуються до умовин праці й розваг, включаються в американські політичні партії та професійні організації, стають добрими американськими громадянами із зрозумінням усіх обов'язків і прав громадянина. Але вони не виріkаються своєї власної тотожности, своєї ідентичности. Глибші, вдумливіші американські публіцисти - аналітики вбачають, наприклад, у надзвичайно численних студентських авантурах і навіть в явищі „гіппісів" те психологічне праджерело, яким є шукання затраченої особистої тотожности.

Можна ще й тепер почути інколи від деяких звеличників теорії „перетоплюючого глечика" легковажно-погірдливі завваги на адресу українських (польських, чеських, мадярських, еспанських, китайських і т. п.) національних святкувань: „Забудьте про свою Европу, — ви в Америці й американці, — пора перестати бавитися в вашу Европу..." Особам, які вже настільки „перетопилися", треба звертати увагу на те, що в різних національних групах ЗСА життя радше пожвавлюється, як заникає. На цю тему був цікавий і вартісний коментар у „Клівленд Пресс" з 25 вересня ц. р. Треба погодитися з автором того коментаря, що „перетоплюючий глечик Америки прохолоджується..."

Ленінська демократія

Провід комуністичної партії Совєтського Союзу найбіл[illegible] обвинувачення, що та партія відірвалась від [illegible] волі народу. Тому ніхто так часто не повторює слів про демократію, себто народоправління, як Москва. У перший-ліпшій партійній заяві обов'язково згадується [illegible] демократію, з додатком „комуністична", „соціялістична", „совєтська" або „ленінська". Якщо до означення „демократія" треба щось конче додавати, то це щонайменше насторожує.

ЦК КПСС від 1964 року постійно підкреслює вислів „ленінська демократія". Як же розумів Ленін демократію? У листі з 5 серпня 1921 р. до Г. Мяснікова Ленін гостро виступив проти пропозиції завести в совєтській Росії свободу друку. „Для чого, для якої кляси?" — запитував „вождь" світової революції, і зазначав: „Ми в абсолюти не віримо. Ми з чистої демократії сміємось". Стоячи вже однією ногою в могилі, Ленін дав у 1922 році другий приклад комуністичного розуміння демократії. Коли кілька московських совєтських газет надрукували переповідь думок меншовика Парвуса, Ленін, як свідчить київська „Радянська Україна" з 4 жовтня, „безпосередньо винного журналіста за виклад тих думок вимагав прогнати з роботи". Зрештою, Ленін залишив у спадок як Сталінові, так і Брежнєву таке крутійське означення комуністичного „демократичного централізму", після якого про будь-яку совєтську, комуністичну демократію годі й говорити. Ленін писав: „Принцип демократичного централізму означає свободу критики, повну і повсюди, якщо не порушується цим єдности певної дії, — і недопускальність ніякої критики, яка підриває або утруднює єдність вирішеної партією дії". Таке „вчення" давало і дає змогу кожночасному ЦК КПСС гладити по головах або ж зривати ті голови з плечей і комуністів, і непартійних. Досить лише оголосити, що такий-то „порушує єдність певної дії", як він опиниться поза „совєтською демократією", серед „ворогів народу".

Ярослав Курдидик

БОМБИТИ ЧИ НЕ БОМБИТИ ПІВНІЧНИЙ В'ЄТНАМ?

З мирової конференції в Парижі виходить наявно, що жадна сторона не хоче піти „назустріч мирові". Якщо Ганой і його альянти розраховують на те, що з вибором нового президента ЗСА дещо зміниться в їхню користь, то вже тепер видно, що хто б не увійшов до Білого Дому, як президент, він все одно намагатиметься закінчити цю „брудну війну" з честю для ЗСА.

Не зважаючи на розбіжності поглядів у відношенні до 19-ої паралелі, подібно, як це було колись із рікою Ялою в Кореї, всі кандидати на президента і їхні речники згідні в одному — не йти на ніякі поступки доти, поки Ганой не припинить інфільтрувати Південний В'єтнам овосю зброєю і військом. Запропонований Воллесом на пост віце - президента заслужений американський полководець генерал ЛеМей заявив, що він не завагається вжити хоч би навіть і атомової бомби, щоб війну з честю закінчити.

„А війну у В'єтнамі таки треба закінчити, — пише довголітній воєнний звітодавець К. Б. Баклі, — бо коли взяти під увагу, що згинуло в ній досі 28.680 американців, 95 тисяч південних в'єтнамців і понад 400 тисяч комуністів, не враховуючи сотень тисяч поранених, то ця війна нагадує собою січкарню, з якої вискакує щораз більше вбитих і покалічених".

Бомбардування Північного В'єтнаму Вашинґтон оправдує мілітарними і політичними причинами. Американське військове командування не хоче брати на себе ризика повного припинення налетів, бо вони у значній мірі зменшують число жертв серед власних та союзних військ і паралізують ворожу інфільтрацію. Припинення налетів у першу чергу дуже некористо позначилося б на американському Першому корпусі, що займає позиції в здемілітаризованій зоні. В одній зі своїх недавніх промов президент Л. Джансон висловився так: „Не хочемо припиняти налетів просто тому, що не хочемо заміняти безпеки наших вояків на ще одного троянського коня з Ганою".

Головнокомандувач збройних сил у Південному В'єтнамі генерал Абрам заявив, що повне припинення бомбардувань протягом кількох днів щонайменше в п'ять разів підсилило б ворожу інфільтрацію. Очевидно, додав генерал, самі налети не припиняють повністю інфільтрації, але навіть обмеження її на 25-35%, яке слід зарахувати на дії летунства, це дуже велике відтяження для альянтських військ. Генерал 'Абрам вважає, що припинення налетів дасть, крім того, змогу Північному В'єтнамові підтягнути важку далекосяжну артилерію до найдалі висунених позицій, а це мало б своїм наслідком не лише підвищення втрат, але в першу чергу — захитання бойового духа війська, яке тепер постійно відчуває „простягнуте над собою летунське прикриття".

До цих заяв можна додати, що власне летунські налети розтягають контролю над тактичною ситуацією і створюють передишки для альянтських військ на бойових позиціях.

У Вашинґтоні сумніваються, що припинення бомбардувань могло б мати вирішний вплив на хід мирової конференції у Парижі, і вважають, що в разі їх припинення Ганой негайно висунув би якісь інші, не передбачені претенсії. Для прикладу, Ганой міг би заявити, що, мовляв, тепер, коли між ЗСА і Північним В'єтнамом прийшло до злагоди, американці повинні спробувати договоритися з так званим Національно - В и з в ольним Фронтом, тобто із В'єтконґом, якого тепер у Вашинґтоні, як партнера, взагалі не береться до уваги, бо він не має вирішної сили, і постачання „Тропою Го Чі Міня", як також здемілітаризовану зону контролюють реґулярні частини Північного В'єтнаму.

„Голуби миру" і різні інші ліберально - пацифістичні кола твердять, що ЗСА будь-що-будь повинні припинити налети, а коли б Ганой, використовуючи передишку, розпочав посилену інфільтрацію чи підтягнув важку артилерію на свої позиції у здемілітаризованій зоні, то завжди буде досить часу для того, щоб поновити бомбардування. Ці самі кола твердять, що лише припиненням налетів можна зрушити мирову конференцію у Парижі з мертвої точки, бо це поставило б Ганой у дуже не зручну для нього дефензивну ситуацію. Світова думка стала б тоді по боці ЗСА, і розпочався б натиск на Ганой, щоб він пішов на поступки.

А що найважніше, — твердять „голуби миру", — припинення налетів усунуло б внутрішній розподіл у ЗСА і спонукало б Москву, обтяжену постачанням зброї до Північного В'єтнаму, окупацією Чехо - Словаччини та клопотами на Далекому і Близькому Сході — до мирової злагоди.

Є ще й третя концепція, яку висовують деякі „радикальні кола" у Пентаґоні: зовсім припинити налети на короткий, т о ч н о визначений реченець із пересторогою, що коли Ганой не виявить за той час виразного бажання замиритись — повести їх на всій території Північного В'єтнаму, включно з Ганоєм і Гайфонґом, щоб примусити ворога до капітуляції.

Котра із вище згаданих концепцій вийде переможною — покаже найближче майбутнє. Але якийсь перелім у в'єтнамській війні таки мусить бути.

Ю. Пундик

КНИЖКА, ЩО ПУЛЬСУЄ КРОВ'Ю

Михайло Данилюк. Повстанський записник. Видавництво „Свобода", Ню Йорк — Джерзі Сіті, 1968 р., стор. 286.

Поема? Повість? Чи хроніка історичних подій?

Автор клясифікує свій твір як спомин, базований на записках щоденника. По суті, твір Данилюка має в собі всі елементи. Беручи до уваги факт, що в умовах підпільної боротьби, коли необережно записаний клаптик паперу, знайдений ворожою поліцією при людині, міг означати смерть не тільки тієї людини, але й багатьох інших людей, годі чекати від колишніх активних учасників тієї боротьби точних хронологічних записів тих часів. А ретроспективний спомин — за такий спомин треба по суті вважати твір Данилюка — писаний з віддалі двадцяти років, мусить грішити прогалинами, можливими неточностями, а то й міркуваннями, які віддзеркалюють радше теперішній, ніж минулий досвід автора. Тому живі ще учасники подій, про які пише Данилюк, може й можуть мати деякі застереження щодо точности описаних подій і фактів. (Наприклад, провідник волинського інспекторату ОУН. Коваль, жив увесь час в Луцьку, а не в Рівному, як це подає Данилюк; ніхто з обласного проводу ОУН на Східню Волинь не працював у Райхскомісаріяті в Рівному, хоч може й варто було мати там нашу людину; Блакитний увійшов до складу окружного керівництва ОУН на Крем'янеччині значно раніше, ніж це подає Данилюк; до речі також згадати, що Троян - Патій похований у Ганновері під його власним прізвищем). Від деяких з тих учасників довелося вже чути думку про те, що, мовляв, Данилюк перебільшує ролю Блакитного, виставляючи його як фактичну центральну фігуру й рушія підпільно - революційного руху ОУН на Крем'янеччині в часах німецької окупації. Думаю, що в цьому останньому випадку справа радше в темпераменті, ніж у свідомому намірі.

Але головна суть, на нашу думку, не в цьому. Головна суть і вартість твору Данилюка в тому, що він перший дотепер заповнив прогалину в нашій історичній літературі про добу другої світової війни, змалювавши чудо національного в і д родження Волині. А це таки чудо, коли брати до уваги, що на протязі одного покоління „руска" Волинь, а ще більше „руска" Крем'янеччина вихована під „богобоязливим" впливом русифікаційної пропаґанди почаївських ченців з їхнім „Почаївським листком", в якому Бог, цар і Росія утотожнювалися в одне, стали колискою українського національного повстанського руху, а старі дядьки, які колись ще „правдою й вірою" служили цареві і російському „отечеству", в 40-их роках з такою ж правдою і вірою служили справі української визвольної боротьби. Дійсно, як пише Данилюк, „уся Волинська земля почала раптом глибоко дихати — піднявся туман, протерлися очі, випросталися плечі, піднеслися гордо чола. Відчувався в грудях бунт... Волинь росла". Це було чудо раптового прозріння Савла і перетворення його в апостола Павла, одного з найбільш відданих і працьовитих апостолів переслідуваного ним Христа.

Якщо у творі Данилюка і є неточності, то вони дрібнішого характеру. В основному Данилюк дуже вдало змальовує зростання й динамічний вибух національного й революційно - підпільного зриву Крем'янеччини і точно переповідає головні події тих часів, часів великого героїзму й жертвенности і часів великої людської і національної драми. І ще одна заслуга Данилюкового твору — це писаний пам'ятник отим невідомим героям нашої визвольної боротьби і націоналістичного підпільного руху, отим братам Панасюкам, Василеві З., Грабові, Вихорові, Шулякові, Л и с о м у, Шкляреві, Білому і сотням інших (яка шкода, що їхніх правдивих імен ще не можна подати!), які з героїчною самопосвятою жили для ідеї і за ідею згинули, не залишивши по собі навіть слідів їхніх могил. Може твір Данилюка відтворить їхні сліди хоч у душах молодих українських поколінь, може запалить їх бажанням їх наслідувати так, як колись ми запалювалися бажанням наслідувати героїв творів Ю. Липи чи Горліс - Горського, що теж творили епопею повстанської боротьби на одне покоління раніше. Може колись якийсь бандурист захоче піти слідами Костя Місевича, що дійсно будив Крем'янеччину до національного самопізнання, допомагав їй випростувати її національну спину.

Може, врешті, епопея Крем'янеччини допоможе нам зрозуміти чи не найбільшу нашу трагедію того часу — політичне розбиття наших сил. Національний зрив того часу був стихійним, і, як кожна стихія, потребував охоплення в одні зорганізовані рамки, в одну цілеспрямовану течію. Данилюк може й слушно нарікає на брак політичного керівництва з обласного центру і з інспекторату або, принаймні, на недостатнє керівництво. Однак, організування бойових відділів, до того ще й з допомогою досвідчених колишніх старшин української армії, було далеко легшою справою, як „майстрування" широкої політики в умовах політичного розбиття, а то й ворогуючої конкуренції.

По суті ми мали діло з ненормальним для успішної політичної роботи явищем: старший, більш досвідчений український актив, утративши раніше вплив на молодь і світоглядово від неї відчужений, просто скапітулював

(Закінчення на стор. 5-ій)

Леся Лисак

ПОВОРОТ ОКСАНИ

Мати просила, переконувала й плакала. Батько переконував, погрожував і гнівно затискав уста. А Оксана надаремно намагалася вияснити їм обом, що немає ніякої причини ані до жалю, ані до гніву. Що це природнє явище і що батьки повинні її розуміти. Та ставало чимраз яснішим, що порозуміння в цій справі неможливе. Бо власне існували тільки дві розв'язки: або Оксана підкориться волі батьків і зречеться того, що видавалося їй щастям, або піде всупереч їхній волі й зробить їх обох нещасливими. Як часто повторював батько — „терціюм нон датур" — третьої можливости немає.

Майбутнє Оксанине щастя, за яке вона вела з батьками розпачливо — впертий бій, звалося... Герольд Ґевін. Американець англійсько - ірляндського походження. Високий хлопець з білявою чуприною і ясними очима за шклом окулярів.

— Ради Бога, Сяню, — мати дивилася благально, і в голосі було чути благання, — що тебе й цього чужинця лучить? Це ж чужинець, розумієш, дитино,, чужинець! — і в очах матері була глибока печаль.

Оксані було болюче, і вона намагалася заспокоїти матір. Вона відказувала ніжно, щоб бодай звуком голосу не ранити материнських почуттів:

— Мамусю, тепер інші часи. Герольд і я, ми обоє виросли в новому світі, якого ваше покоління не хоче признати.

Батько клав руки на стіл і твердо кидав слова:

— Вам, молодим, здається, що ви розумієте життя краще за нас. Вам видається, що в усьому, що ви робите, є рація. А я тобі кажу, що це — самообман. З досвіду кажу. Коли промине любовне захоплення, ти сама зрозумієш свою помилку.

— Сяню, татко каже правду! — підхоплювала мати. — Ми ж тебе виховували в українському дусі, ти ж належиш до нашої громади, до нашого народу. Як ти зможеш знайти своє щастя в чужому, байдужому до тебе, середовищі?

Оксана відвертала очі в сторону вікна й відказувала:

— Я люблю Герольда. Він любить мене. У нього шляхетна вдача. Так зване чуже середовище тут ні при чому.

На чолі батька поглиблювалися гнівні зморшки. Він примушував себе до мовчанки, щоб не кинути різким, колючим словом. А мати все ще благала:

— Сяню, не доводи нас до розпуки! Якщо вже ніякий арґумент тебе не переконує, то бодай подумай... про рідну Церкву, рідний обряд.

Оксана хилила голову — цей докір був найважчий. І тому мати продовжувала:

— Якщо ти одружишся з чужинцем, тоді і ти й твої діти втратять зв'язок з тим, що для нас найцінніше. Так, ви будете ходити до церкви, але... це не буде українська церква.

— Це вже виявиться в майбутньому, — понуро відказувала Оксана. — Людина поступає так, як їй наказує сумління.

У батька вже не було сили здержувати гніву, і він вибухнув:

— Це фраза, пуста фраза! Вам, молодим, видається, що ви маєте право на все, чи не так? Маєте право визбутися „перестарілих сантиментів" і починати все від початку. Навіть якби це означало кривду, — батько випростався на увесь ріст, — кривду супроти тих, які боролися й жертвували за життям! Згадала б про свого діда, який...

Оксана випросталась так само гордо, як батько:

— Ні, цього я ніколи не забувала! Я не забула, що дідусь Василь був українським січовим стрільцем! І прошу мене не ображати...

З її очей ринули сльози, і вона вибігла з кімнати.

А два дні пізніше Оксана нишком виїхала, не попрощавшись з батьками. І за якийсь час прийшла телеграма: „Ми повінчалися. Ваші Оксана й Герольд". Потім ще прийшло кілька листів, які читала тільки мати — батько не хотів на них навіть дивитися.

За якихось три роки в недільне полудне перед хатою зупинилося авто. Батько й мати якраз повернулися з церкви, ще стояли й милувалися квітами перед хатою, коли з авта висіли Герольд, Оксана й мале хлоп'ятко.

В очах матері незміряна радість, в очах батька дещо розхитана твердість. Оксана підійша до них:

— Герольд постарався про працю в нашому місті, щоб ми всі були разом, — сказала. А хлоп'я простягло ручку й пролебеділо: „Доблийдень, бабуню!"

Батько протер чоло. Оксана з ніжністю на нього глянула.

— Як таткові подобається наш Василько? — всміхнулася примирливо.

Батько все ще не здавався:

— Василько? Ви, мабуть, назвали його Вілліям?

У голосі Оксани продзвеніла материнська терпеливість:

— Ні, татку, не Вілліям, а таки Василь. — Вона обернулася до свого чоловіка: — Герольд, скажи моїм батькам, як ти кличеш нашого сина.

— Василь, — усміхнулися за окулярами очі Герольда.

Мати вже тримала внука на руках, цілувала його пухке личко, плакала з радости. Оксана вхопила батькову долоню:

— Татку, ваш внук зветься так само, як мій дід, хорунжий українських січових стрільців. І йому потрібно діда, яким він міг би гордитися так, як я горджуся своїм!

Голова Оксани лежала на батькових грудях. Не треба було більше слів, коли внучка хорунжого Василя вернулася додому, вернулася до рідного...

Володимир Янів

РОЛЯ Й ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

(1)

Завдання університету утотожнюється в більшості людей із навчанням, чи вірніше із професійним вишколом кадрів інтеліґенції. Ми зустрічаємося щораз частіше із визначенням „висока школа", яке, здається, більше відповідає тверезому — дещо сухому — духові доби. Звичайно, для вишколу провідної верстви модерного суспільства необхідний відповідний рівень навчання: його може запевнити тільки високоякісний склад професорського збору, який може бути досягнутий лише за умов особистої праці, постійного шуконаня, наполегливої творчости. Звідси — майже автоматично — висувається друге завдання університету, якого ніхто не заперечує: університет, як корпорація інтелектуальної еліти, стає де факто дослідною установою. А втім, вишкіл кадрів для всіх ділянок модерного життя мусить автоматично включати завдання вишколу дослідників, без яких годі уявити сучасну добу комп'ютерів, що — породжені неспокоєм людського генія — в свою чергу приспішують головнокружний ритм шукання для заспокоєння ненаситної цікавости.

Але саме ця друга — дослідницька — ланка завдань університетів зближає їх до чисто дослідних установ — наукових товариств, відомих у найдовершенішій формі під назвою академій. Коли ж з природи речі в екзилі — при постійнім розпорошуванні студентства й професури по цілім світі — навчальні завдання мусять зменшуватися, вага університету пересувається автоматично в напрямі досліду, а ефективність праці щораз менше міряється кількістю дипломів та промоцій, а щораз більше позиціями видань. Це є саме випадок Українського Вільного Університету, до речі, чи не єдиного в світі екзильного університету. Ця унікальність може бути, незаперечно, джерелом певної гордости, алеж вона вкладає насамперед і величезну відповідальність постійного шукання нових розв'язок, щоб шаблон пересічного, нормального університету не перекреслив тих нових можливостей, які відкриваються, вимагаючи безперервної напруги думки й дії, як також чималого вкладу творчої енерґії.

Кілька цифер для прикладу: УВУ в хвилинах свого найвищого розвитку у мюнхенськім періоді нараховував при 83 членах професорського збору[1]) до 400 студентів[2]). Було це напередодні дальшої еміґраційної мандрівки, 1948 року. У той час видавалися тільки скрипти — до речі, циклостильною технікою, а з поважніших видань вийшов, власне кажучи, тільки один науковий збірник середніх розмірів.

Плянова видавнича діяльність починається в хвилині максимального обмеження, а то й розпорошення професури та студентства. Це — момент народження наших „Наукових Записок", подуманих як українознавчі річники, що могли б і повинні були б при сприятливих умовах перетворитися на українознавчий журнал. Їх досі з'явилося 8 чисел на 1053 сторінках (66 аркушах друку). Але за таких виявів діяльности треба поставити питання: чи розвиток університету не пішов у напрямі подвоєння завдань наукового товариства, в конкретному випадку на терені Европи в напрямі подвоєння завдань нашого найстаршого наукового товариства („неписаної академії", як це звикли свого часу окреслювати) — НТШ? Тому зрозумілим мусіло бути зусилля моїх попередників на посту ректора в напрямі відновлення авдиторного навчання — звичайно, в обмежених розмірах літніх семестрів та високошкільних курсів українознавства[3]), які організуються р е ґ у лярно протягом трьох років.

Однак Провід УВУ мусить бути і є, зрештою, повністю свідомий, що навіть при найбільшім загущенні викладів — сьогодні маємо пересічно по 8 годин викладів денно — ми задовільно своїх навчальних завдань виконати не можемо. Щоправда, ми маємо в сумі поважну кількість викладових годин: у двох місяцях на обидвох факультетах та українознавчих курсах 310[4]), але одночасно число наших студентів (вже з докторантами!) досягає ледве числа 51[5]). Картину хіба може доповнити ще факт, що тих 51 студентів та докторантів живе в 5[6]) різних країнах, з чого 34 за океаном. Подібно із 63[7]) сучасних членів професорського збору тільки 31 живе у Европі[8]), а 32 за океаном[9]).

---

[1]) Професорський склад у р. 1947 в стислішому розумінні становив 53 членів, а саме: 27 звичайних та 20 надзвичайних професорів і 6 доцентів-суплентів. Крім того було 9 приват-доцентів, 13 лекторів та 8 асистентів.

[2]) М. Сосновський, звітуючи про працю УВУ в тижневику „Час" (з 10 серпня 1947 ч. 32 (97), подав наступні цифри: 1945-46 — студентів було 95; літній семестр 1946 — 134, зимовий семестр 1946-47 — 247, літній 1947 — 347. Це число дещо збільшилося в наступнім році, який був останнім роком нормального навчання.

[3]) Літні семестри це, властиве, вищі курси для докторантів чи заавансованих студентів, які бажають закінчити студії в УВУ. Високошкільні Літні Курси Українознавства — це в основному загальні тритижневі курси з усіх ділянок українознавства для тих студентів чужих університетів, які не мали змоги вчитися в українських гімназіях чи доповнити своє знання на українознавчих курсах. Курси, отже, щодо суми подаваного знання стоять на рівні гімназій, але щодо методу навчання подумані, як високошкільні, університетські.

[4]) 140 семестральних годин на філософічному факультеті, 96 на Правничо-економічному, 74 на Курсах Українознавства.

[5]) На філософічному факультеті УВУ є 28 докторантів та 9 студентів, на правничому й економічному 9 докторантів та 5 студентів. Крім цього, як окрема група, яка більше не зобов'язана слухати викладів (а яка, навпаки, притягнена до співдії, як викладачі на курсах), є габілітанти, яких є на філософічному факультеті 15, а на правничому й економічному 3.

[6]) З 51 докторантів та студентів 23 живе у ЗСА, 11 в Канаді, 10 у Німеччині, 5 у Франції, 2 в Англії. Всі вони українці, за винятком одного чеха. З 18 габілітантів 7 живе у Німеччині, 3 у Франції, по двох у ЗСА та в Канаді, по одному у Австрії, Англії, Італії та Швайцарії.

[7]) На філософічному факультеті є 43 члени професорського збору: звичайних професорів 6 у Европі та 17 за океаном (разом 23), професорів-гостей $1+1=2$; надзвичайних професорів $3+2=5$, доцентів $3+1=4$, викладачів $8+1=9$. На правничому й економічному факультеті є 20 членів, а саме: звичайних професорів $4+7=11$, надзвичайних $1+2=3$, викладачів $4-0=4$.

[8]) З 31 членів професорського складу в Европі 8 живе поза Німеччиною (5 у Парижі та околиці, з чого 3 у Сарселі; по одному в Австрії, Англії та Італії). З 23 членів збору, які живуть у Німеччині, тільки 16 мешкає у Мюнхені (інші: по двох у Франкфурті та Штутґарті, по одному в Дорнштадті, Дюссельдорфі та Зах. Берліні). Це розпорошення підтверджує висновок, що виклади можуть бути концентровані тільки впродовж короткого часу і що для зв'язку першорядне значення мають видання.

(Далі буде)

ТЕПЕРІШНЯ ПЕРЕДЮВІЛЕЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ МАЄ НА МЕТІ ЗДОБУТИ В ЖОВТНІ, ЛИСТОПАДІ І ГРУДНІ ПО ЩОНАЙМЕНШЕ ТИСЯЧУ НОВИХ ЧЛЕНІВ. ДОКЛАДІМО ВСІХ СТАРАНЬ, ЩОБ ЦИМ НОВИМ ОРГАНІЗАЦІЙНИМ УСПІХОМ ЗУСТРІТИ СЛАВНИЙ ЮВІЛЕЙ 75-ЛІТТЯ НЕВПИННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ СВОЇМ ЧЛЕНАМ, СВОЇЙ ГРОМАДІ І СВОЄМУ НАРОДОВІ!

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

Рік XV Жовтень 1968 ч. 9. (145)

ЧОТИРИ ДНІ НА СОЮЗОВІЙ ПРАЦІ В ШИКАҐО

У п'ятницю 13 вересня простелився мені шлях до Шикаґа на окружні збори шикаґівської округи УНСоюзу та на відвідини її окремих Відділів. Важливою метою поїздки було стрінутися з урядовцями союзових Відділів, з якими приходиться вдержувати здебільшого листовий зв'язок та обговорити з ними їхні проблеми, зокрема питання дальшого росту Відділів і цілого УНСоюзу.

Зараз після приїзду пощастило мені перевести розмову з місцевими головними і окружними урядовцями та з ними намітити найважніші проблеми шикаґівської округи, а зокрема програму окружних зборів та мого побуту в Шикаґо.

Окружні Збори Відділів УНСоюзу

Ці Збори відбулися в домі „Левів", 399-го Відділу УНСоюзу, при Вест Шикаґо Евеню. Наш славний клюб „Левів" є власником гарного двоповерхового дому, в якому на долішньому поверсі знаходиться модерно й культурно влаштована заля для зборів, а на горі є залі на засідання та прийомна кімната з барою. Останній раз, коли я був у цьому привітному домі, опроваджував мене по ньому батько „Левів" і цього дому, покійний проф. Іван Красник, секретар 399-го Відділу, який так дуже передчасно покинув свій Відділ, своїх „Левів" та цей світ. Не було ні одного співрозмовця в цьому клюбі, який не згадував би добрим словом і з великим жалем покійного професора Красника. На його місце стали нові люди, які дальше провадять ним розпочату роботу і провадять, як показується, добре.

У великій залі „Левів" відбулися збори, на які прибули представники місцевих Відділів. Збори відкрив та ними проводив голова Округи, гол. контролер Іван Іванчук, а секретарював колишній секретар 423-го Відділу п. Теодозій Носієвич. Голова Округи привітав приявних урядовців та делеґатів Відділів, а зокрема головних урядовців: першого заступника головного предсідника інж. Степана Куропася, гол. радних п. Олену Олек, проф. Мирона Куропася і мене, як головного доповідача на Зборах. З жалем згадано неприявність головного радного Тараса Шпікули, якому здоров'я, після перебутої операції, не дозволило ще взяти участи в Зборах.

Після короткого звіту з діяльности Окружного Комітету, що його склав голова Іван Іванчук, покликано мене до слова, щоб з'ясувати головні проблеми УНСоюзу, а також, щоб дати огляд діяльности Округи так, як її представляють числа і як вона виглядає з далекої Головної Канцелярії. З прикрістю прийшлось підмітити, що ті, які так як я, знають Шикаґо зперед 15-цяти чи 10-ти років, його тепер не пізнають. Майже 10 років Шикаґо було на чолі всіх Округ УНСоюзу. Бувало, закликаючи Округи чи то в Ню Йорку, Філядельфії чи то в Торонто, до змагання з Шикаґом, приходилося почути, що Шикаґа побити не можна, бо Шикаґо є найбільшим скупченням українців і членів УНСоюзу, а його динаміка не дає змоги іншим з ним побідно змагатися. Де поділася ця давня динаміка Шикаґа, годі збагнути. Цілий ряд років Шикаґо пасе задніх, займаючи скромне третє чи четверте місце поза, куди й куди меншими, осередками українського населення і меншими скупченнями союзового членства. Майже 10.000-а громада шикаґівських союзовців знаходиться на території одного міста, в чому, мабуть криється її сила, а, як показують останні роки, також і слабість. Бо звичайно, коли тісно в родині, серед неї виникають непорозу-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПЕРШЕ ЗАВДАННЯ: НОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЧЛЕНІВ, ЯКИМ КІНЧАЮТЬСЯ 20-РІЧНІ ГРАМОТИ

В 1947 році розпочалася велика мандрівка українців з европейських переселенчих таборів до заморських країв, зокрема до ЗСА і Канади. Десятки тисяч цих переселенців забезпечилися в УНСоюзі, здебільшого двадцятирічними грамотами, чи то т. зв. вивінувальними, тобто платними вповні після двадцяти років забезпечення (кляса Е-20), чи то такими, за які слід платити вкладки впродовж 20 років, а виплата забезпечення наступає після смерти забезпеченого (кляса Р-20).

Минулого року, в 20-річчя початку цього переселення наших земляків до Америки, почали ці двадцятирічні грамоти дозрівати до виплати, згл. став закінчуватися період плачення за них вкладок. З кожним наступним роком число таких грамот буде збільшуватися. Внаслідок того велике число членів УНСоюзу, одержавши повну виплату суми забезпечення, перестає бути взагалі членами, або, виплативши вкладки, переходить в стан пасивного членства. Такі члени є далі забепечені в УНСоюі, але тратять деякі членські права, а саме право на допомогу в разі довшої недуги чи каліцтва, право вибирати та бути вибраними на союзові уряди, включно до посту конвенційного делеґата, і ін.

З уваг на це, таким членам слід негайно, найкраще ще перед тим, заки їх грамоти дійшли до повного 20-річчя, наново забезпечитися тим більше, що ці члени, з правила, мають чи мали невеличке забезпечення на п'ятсот чи тисячу долярів. Тому підвищення цього забезпечення є життєвою конечністю цих членів.

Союзові секретарі та організатори повинні зладити точні списки таких членів та їх відвідати й запропонувати їм наново забезпечитися, щоб відновити чи доповнити своє забезпечення в УНСоюзі. Найкраще зробити це ще до двадцятих роковин грамоти, але не пізніше як (при дозрілих грамотах секретар Відділу одержить чек для вручення членові). Вручаючи чека на повну суму забезпечення, союзовий організатор має найвідповіднішу нагоду запропонувати нове забезпечення й осягнути успіх. Не слід марнувати таких нагод і не слід пересилати чеків поштою, але особисто вручати їх членам й при цьому подбати про нове забезпечення того, хто саме користає зі своєї передбачливости, яка порадила йому забезпечитися в УНСоюзі двадцять років тому.

З уваги на це, що число дозрілих і виплачених грамот чимраз більше зростатиме, справа нового забезпечення таких членів, очевидно, якщо вони ще не закінчили 65 з половиною років, до якого віку УНСоюз забезпечує членів, стає під цю пору найважливішою справою і всі секретарі й організатори повинні присвятити їй найбільше пильної уваги. Як що вони подбають про нове забезпечення таких членів, то це допоможе їм не тільки зберегти число членів своїх Відділів, але також легко виконати свою річну квоту нових членів. Якщо ж, навпаки, вони занедбають це, число членів їх Відділів може значно змаліти й згодом буде важко надробити ці втрати. Ще сьогодні треба зладити точний список всіх таких „двадцятирічних" членів і не спочити доки вони небудуть наново забезпечені в УНСоюзі. Немає сумніву, що таке перезабезпечення є першою справою в ювілейні роки УНСоюзу.

Я. П.

Вступайте в члени УНСоюзу!

161-ий Відділ УНС в Ембридж урочисто відзначив своє 50-річчя

У ПОШАНІ І З ВДЯЧНОСТИ ДЛЯ ПІОНЕРА: Одинокий між живими основоположник 161-го Відділу УНС, Братства св. Василія в Ембридж Антін Підуфалий (зліва) одержує від голови Ювілейного Комітету Ст. Прокоповича ювілейний подарунок. Стоять (зліва): головна радна УНС Олена Олек з Шикаґа, гол. касир дир. Петро Пуцило, предсідник Відділу-Ювілята Иосиф Надзяк та головний радний УНС і секретар Відділу-Ювілята Андрій Джула.

Ембридж, Па. — В суботу, 28-го вересня ц.р., місцева Українська Громада врочисто відзначила Золотий Ювілей одної із найстарших та найбільш заслужених своїх установ: Братства св. Василія, 161-го Відділу Українського Народного Союзу, якому тоді майже щодо дня сповнилося 50 років. Братство було засноване 22-го вересня 1918-го року, а його основоположником був Антін Підуфалий, якого з нагоди цього Ювілею зокрема вшановано.

З нагоди цього Золотого Ювілею був влаштований бенкет, що відбувся в парафіяльній залі з відповідною програмою. Майстром церемонії був головний радний Андрій Джула. Започаткував програму молитвою та коротким словом привітання місцевий український католицький парох Впреп. о. Олександер Крохмальний. Голова Відділу-Ювілята п. Иосиф Надзяк відкрив програму та привітав гостей. Ґратуляції та побажання Відділові-Ювілятові і Громаді склав посадник міста Волтер Панек, що сам є членом УНСоюзу у 276-му Відділі. Після короткого слова стейтового сенатора Ернеста П. Клайна, святочну промову виголосив головний касир УНСоюзу дир. Петро Пуцило. „161-ий Відділ УНС — говорив промовець — може оправдано гордитись своїми досягненнями та своєю службою членам і Громаді впродовж своєї 50-літньої історії. Це дає ще більші надії на майбутнє, бо Ви зберегли і закріпили два великі ідеали: самодопомогу і братерство . . ." На закінчення свого слова гол. касир П. Пуцило пошанував одинокого ще між живими основоположника Відділу-Ювілята п. Антона Підуфалого, передаючи йому від імені Екзекутивного Комітету УНС Почесну Грамоту та виголосивши при цьому таке слово:

Привіт і пошана для Піонера

Пане Підуфалий! В імени членів Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу та всього його майже стотисячного членства передаю Вам оцю скромну Грамоту за Ваші довголітні труди в розбудові УНСоюзу, того Союзу, який від початків свого існування

(Продовження на стор. 4-ій)

Українці, члени УНС, в Американських Збройних Силах

ЮРІЙ СТЕПАНЕНКО
син проф. Миколи і Галини Степаненків з Вашингтону. Всі члени 25-го Відділу УНСоюзу.

МИКОЛА М. КУРИЛКО
син пані і п. Михайла Курилків з Вилсон Боро, Па.. Закінчив військову Академію у Вест Пойнті та почав свою військову кар'єру в ранзі 2-го лейтенанта. Володіє багатьома мовами, мав великі успіхи в науці і спорті.

СТЕПАН КУЦИНДА
син пані і п. Михайла Куциндів з Вест Істон. Па., закінчив з відзначенням Кентоцький університет та був покликаний до служби в Повітряних Збройних Силах в ранзі 2-го лейтенанта. Вся родина Куциндів: батьки, син і дві дочки є членами 137-го Відділу УНСоюзу.

СТЕПАН РЕМСЬКИЙ
син Марії і Михайла Ремських з Балтимору. Мд., служить у Морській Піхоті, тепер на війні у В'єтнамі. Вся родина є членами 337-го Відділу УНСоюзу

ЄВГЕН ЦІХАНОВСЬКИЙ
член 352-го Відділу УНС у Честері, Па., від квітня ц. р. на війні у В'єтнамі

ІГОР ДУБІЛЬ
член 422 Відділу УНСоюзу у Філядельфії, провів на війні у В'єтнамі 13 місяців

ВОЛОД. ПАВЛОВСЬКИЙ
син Ольги і Василя Павловських з Балтимору, Мд., служить у Корпусі Морської Піхоти, тепер у В'єтнамі. Вся родина належить до 337-го Відділу УНСоюзу

ЯРОСЛАВ ЮКАШ
син Михайла і Василини Юкаш з Ню Гейвен, Кон. Закінчив Українську Рідну Школу при Церкві св. Михаїла та був активним членом Т-ва Святого Імени при нашій Церкві. Ціла Родина є членами 54-го Відділу УНС.

В. Дідюк

МІЖ СОЮЗОВЦЯМИ НА ЗАХОДІ КАНАДИ

Український Народний Союз у Канаді щораз то більше зростає кількісно і зміцнюється організаційно, здобуваючи собі рівночасно ще більше симпатиків і послідовників його многогранної суспільно-громадської, церковної, політичної, та самарянсько-допомогової праці — здобуває собі повне право громадянства. В кінцевих днях червня 1968 р відбувся в Едмонтоні великий історичний Конґрес Українців Католиків Канади, в якому участь брав наш Блаженніший Верховний Архиєпископ Кардинал Кир Иосиф, приїзд якого перемінився у тріюмфальний не тільки для Їх Блаженства, але й для нашої Церкви. Якщо перед приїздом Їх Блаженства були тут і там деякі непорозуміння, чи недокладно з'ясовані, часто з перечулення, справи в Канаді і ЗСА, то з хвилиною появи на нашому континенті Їх Блаженства Великого Ісповідника Віри і незламного Оборонця нашого народу, все хоч може і повільно стало виясняюватись і поправлятись. Вже перша зустріч Їх Блаженства в Торонті не тільки почала затирати різниці й побоювання, але спонтанно перемінилася у могутню церковно-національну маніфестацію всього нашого суспільства. Ентузіязм і спонтанність та бажання народу зробили своє. Навіть найбільш вперті почали думати, почали діяти, та вкінці йти з своїм народом. Так зробили деякі церковні, так зробили і деякі світські люди. Всі пішли спільно разом із своїм Духовним Батьком і Провідником. УНС, який усе з народом, бо для народу був і створений, виявив з першої хвилини всю свою прихильність й любов до нашого Первоієрарха; його чисельні члени брали участь в усіх торжествах, а Головний Уряд відбув своє з цієї нагоди надзвичайне засідання, на якому привітав Їх Блаженство з запевненням своєї синівської відданости і любови, з повною піддержкою його старань і праці для нашої Церкви і Народу

Така постава УНС багато зробила для правильного підходу багатьох, зокрема в ЗСА, тим що все закінчилось великим тріюмфом так Їх Блаженства, як і нашої Церкви на цьому континенті.

Відґукуючись на запрошення до участи в Конґресі наших представників, Екзекутива з великою прихильністю доручила репрезентацію трьом членам Головного Уряду з Канади: заступникові гол. предсідника дир. Б. Зоричу, головному контролеру мґр. І. Геврикові і головному радному В Дідюкові, який рівночасно був делеґатом від БУК. Всі три брали участь у нарадах та імпрезах, зв'язаних з цим історичним Конґресом.

Зрозуміла річ, що по закінченні Конґресу представники УНС використали час свого побуту в Едмонтоні також для союзових справ. Милою і під кожним оглядом успішною була зустріч союзових працівників Едмонтону і околиці, що відбулася в готелі „МкДоналд". Участь в ній взяли, крім членів Головного Уряду, також секретарі відділів УНС в Едмонтоні: п. М Наконечний і М. Войтів, д-р М. Гладишевський — голова відділу УНС з Калґар, п. Т. Баран — секретар і організатор УНС з Саскатуну. Загальний обмін думками, суґестіями і побажаннями був спрямований на якнайкраще розгорнення організаційної праці УНС на Заході Канади. Дуже цікавою та дуже потрібною в нашій загально-громадській співпраці виявилась наша зустріч і обмін думками з президентом Допомогового Братства св. Миколая у Вінніпезі І. Новосадом та головним його організатором, І. Паркасевичем. Дійсно, варто б частіше робити такі зустрічі, що напевно дали б багато вияснень і привели б до спільних заходів у співпраці, на добро нашого українського загалу.

Організаційна праця в Едмонтоні

Закінчився Конґрес. Всі роз'їжджались, хто куди. Мені все ж таки треба було залишитися в Едмонтоні, щоб на власні очі й практично переконатися, що можна тут зробити. Хоча в Едмонтоні приходилось бути мені вже кілька разів, хоча маю в ньому багато знайомих і приятелів, і то з різних місць і часу, бо є тут ще і з рідних земель, з воєнних, а опісля і скитальських часів, та вже і Канади, з якими приходилося співпрацювати, на церковно-громадському відтинку (БУК-КУК), на молодіжно-виховному (СУМ) та вкінці з УНС, — все ж Едмонтон змінюється, розростається, збільшується. Дійсно, Едмонтон стає гарним і модерним містом. Вже під час самого Конґресу і його імпрез особисто зустрів багатьох, з іншими зв'язався телефоном. Всіх так і приготовляв, що можливо знайду час, щоб бодай коротко зустрітись. Тому, не гаючи часу, приступав до праці. Секретарі обох відділів пп. Наконечний і Войтів, вже були готові, щоб „навчитись", як то Дідюк робить „чуда" у здобуванні членів! Мені ж було цікаво, що зустріне мене на новому терені? Це ж була перша моя спроба на Заході Канади. У спільній праці, здається, обидві сторони були вдоволені та із взаємною допомогою своє завдання виконали якнайкраще Я мусів би ствердити одне, що в Едмонтоні є велике „поле до попису", є велика свідома і добре зорганізована громада, що розуміє нашу економічну силу, є і віддані працівники. Треба тільки сталої, безперервної праці! Побіч наших секретарів я не міг би оминути великої допомоги, яку дали мені п-во Якимечки, під час всього часу мого перебування. Давній друг (з незабутніх часів капітуляції Німеччини) мґр Г. Якимечко та його мила дружина, пані д-р Маруся, допомогли мені відвідати чимало наших людей. Не відмовили в допомозі тепер і обіцяли на майбутнє і д-р Сіґурович, інж. Бойко, д-р Суховерський, п. Духній, давній знайомий ще з часів скитальщини, сьогодні визначний промисловець, „український мільйонер", деякі провідники Пласту, п. Олійник і багато інших Побіч відвідин п-ва Ількових, Стебельських, та видавництва „Українських Вістей", а в них енергійного церковного і політично-громадського діяча о. д-ра М. Сопуляка, ред. о. д-ра П. Качуру, п-ва Духніїв і їх фарми з молочними коровами і модерним устаткуванням, не говорячи вже про гостинний дім, — літний час ферій не давав великої можливості продовжувати мій час побуту там, тому збирався в дорогу для відвідин Калґар, а опісля і Форт Вілліяму. В коротких словах не вдалося б висловити моїх найкращих вражень з Едмонтону і його добрих жителів. Всі вони щиро запрошували залишитися, відвідати! Обіцяв їм це в найближчому майбутньому зробити Було мило і приємно прощатись із п-вом Якимечками їх доброю мамою п-ні Сушко, і чудовою донечкою студенткою університету Ірцею. У ранніх годинах суботнього пташинного співу (якого там так багато, ніколи не чую його в Торонті!) я сідав до таксівки, що відвезла мене на досить віддалене летовище, звідки за годину часу я вже був в Калґарах.

Підґірське місто

Хоч Калґарі на рівнині, то вже недалеко від них тягнеться підґірська смуга славних купелевих високих гір Бенфу і Джесперу. Саме місто славне із щорічних т. зв. „стемпідс", де збираються учасники з багатьох країн, зокрема американські ковбої. Наша громада хоч і невелика, зате добре зорганізована. Є чудові укр. католицька і православна церкви, організації: КУК, ЛВУ, СУМ, БУК, ЛУКЖ, Ветерани, з запомогово-братських: УНС, Б-во св. Миколая, новозорганізований відділ УНП. Взаємна Поміч, хоча кількісно всі вони невеликі.

Летовище майже в місті. Приїхавши туди, зв'язуюся з головою відділу УНС д-ром М. Гладишевським. Якось так сталося, що під час нашої зустрічі в Едмонтоні, я обіцяв йому приїхати в пополудневих годинах, але можливість їхати літаком була тільки рано, з якої я вже не хотів резиґнувати. Шановний доктор помимо всього, в скорому часі був вже на летовищі і скоро я

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЧОТИРИ ДНІ НА СОЮЗОВІЙ ПРАЦІ В ШИКАҐО

(Закінчення зі стор. 3-ої)

міння. Та нехай говорять числа.

Шикаґо, яке колись організувало близько тисячу нових членів річно, в 1965-ому році здобуло ще 583 членів, а вже в наступному 1966 році тільки 398, а в 1967 році 365. За 8 місяців 1968 року Шикаґо спромоглося тільки на 181 члена, хоч його річна квота виносить рівно 1,000 членів.

Шикаґо гуртує 34 Відділи. Поміж цими Відділами 7 Відділів зорганізували за перших 8 місяців цього року 10 або більше членів, 4 Відділи 5-9 членів, 13 Відділів 1-4 члени, а 10 Відділів, в тім деякі з самого Шикаґа, не зорганізували ані одного члена. На публічне признання заслужили собі і його одержали на Зборах п. Ярослав Билень, секретар новозаложеного 17-го Відділу, який здобув перше місце, придбавши в цім році 28 членів, 114-тий Відділ під керівництвом п-нів М. Ткачука і В. Бережана придбав 25 членів, 379-тий Відділ, секретарем якого є п. Семків і 423-тий Відділ, секретарем якого є п. Л. Кузик, здобули по 20 членів, Відділ п. І. Мелінишина ч. 220 придбав 13, Відділ п. С. Маланчука придбав 10 членів і те саме число осягнув Відділ головної радної пані Олени Олек, якого число є 22. Дякуючи тим, які визначилися в цьогорічній кампанії, мені прийшося апелювати до всіх тих, які не взяли участи в кампанії або взяли в незадовільному виді. Згодом прийшлося згадати про загальний стан УНСоюзу, стан кампанії за збільшення членів у цьому ювілейному році і про заходи, які пороблено з цією метою, про джерела здобуття нових членів та методи і засоби, як членів здобути, а далі, плянування ювілейних святкувань в цім році 75-річчя „Свободи" і в наступному році 75-річчя УНСоюзу. Після доповіді почалася оживлена дискусія, в якій приявні представники Відділів та головні урядовці подавали причини застою праці в Шикаґо та намічували засоби, як цей застій покінчити. В дискусії забирали голос пп. С. Маланчук, Г. Дацків, проф. М. Куропась, М. Олек, інж. В. Бережан, М. Ольшанський, Л. Кузик, П. Мартинюк, пані Оріх, і багато інших. Порушено ряд питань, зв'язаних з організаційною кампанією, з ювілеєм, з місцевими потребами, а зокрема підчеркнено потребу придбати місцеву вакаційну оселю на взір Союзівки. Брак такої оселі, за словами проф. М. Куропася, доводить до того, що багато молодих українців зриває зв'язок зі своєю громадою, доказом чого є великий, постійно зростаючий процент молодих людей, які одружуються з неукраїнцями, покидаючи при цьому українську Церкву і українську громаду. Поважне місце в дискусіях забрало теж питання нового нарибку серед секретарів і організаторів членів, яких під цю пору незвичайно важко здобути.

Наради з Відділами

Субота пройшла на окремих конференціях з поодинокими Відділами чи то тими, які не брали участи в зборах чи тими, які мали окремі проблеми, які слід було обговорити. Я відбув конконференцію з урядовцями Відділів 106, 131, 221, 379, 399, 472 і деяких інших. На цих конференціях урядовці Відділів з'ясовували свої проблеми і укладали пляни дальшої роботи. Важливою темою дискусії була співпраця урядовців Відділів поміж собою. Є майже правилом, що урядовці скидають усю роботу на секретарів і ждуть від них того, що їм всім разом слід було б зробити. Мабуть в цьому є найбільша криза наших Відділів. Якщо б ті, які дають себе вибирати на пости урядників Відділу, здавали собі справу з цього, що „один в полі не вояк" тобто що один секретар не може виконати всієї роботи, тоді і секретар працював би краще і Відділ стояв би куди інакше. А то в більшості Відділів секретар не має навіть такої допомоги від членів своєї Управи, щоб вони вказали йому чи підготовили кандидатів на нових членів. Цю проблему слід розв'язати і старатися у кожному Відділі утворити гурт приятелів, які зі собою співпрацювали б і які разом старалися виконувати всі обов'язки, зв'язані з їхніми урядами, а зокрема, щоб мали на увазі постійний ріст своїх Відділів. Бувають такі Відділи, де є співпраця поміж урядовцями і ці Відділи розвиваються. Бувають Відділи, в яких секретар, не маючи змоги організувати членів, договорюється з другими урядовцями, які переймають від нього цей обов'язок і його як слід виконують, але коли такого немає, обов'язок організувати членів спочиває на плечах секретаря і від сили тих плечей залежить, чи він зможе виконати ввесь свій обов'язок, чи ні. В неділю ми продовжували відвідини Відділів, зокрема тих, які гуртуються коло нашої православної катедри св. Володимира (114, 252, 301) та насолоджувалися співом катедрального хору, а після полудня відвідали 136 Відділ в Палатайн і 395 в Арлінґтон. Урядовці цих Відділів були дуже заняті, бо в тому дні відбували вони з місцевою громадою свій літній пікнік, в програму якого, побіч різних розривок, входили спортові змагання, в яких брали участь десятки молоді. Чи всі вони належать до УНСоюзу, не вдалося мені ствердити, але напевно поміж ними є кандидати на молодих союзовців. Цим двом громадам слід поґратулювати за це, що вони зуміли зібрати стільки молодих людей.

Відвідини школи св. Миколая

А в понеділок, в товаристві місцевих головних урядовців, відвідали ми пароха церкви св. о. Миколая, о. монс. Леськова і за його згодою парохіяльну школу. Ми познайомилися з її учительками, зокрема тими, які вчать українську мову, а саме панями Кавкою, Городиською і Проць та з директоркою школи сестрою Беніґною. Користаючи з привітности сестри директорки і пань учительок ми відвідали також шкільні кімнати і взяли участь в одній шкільній лекції. Поміж дітьми ми майже не зустрічали таких, які не говорили б поправною українською мовою. Нас особливо цікавило, наскільки діти користають з дитячого журналу „Веселка", який видає УНСоюз і майже всі діти піднесли руку, коли ми запитали, хто з них читає цей дитячий журнал. З признанням треба згадати, що пані учительки користають з „Веселки' як з підручника чи посібника навчання предметів українознавства, а навіть трудяться збирати передплату на неї. На жаль, число передплатників зменшилося тому, що й зменшилося число учнів у школі з уваги на міґрацію батьків до далеко віддалених підміських осель. Зате збільшається число суботньої, українознавчої школи і мабуть там є і в майбутності буде головне джерело передплатників „Веселки" й інших україномовних видань.

Після цих відвідин ми ще раз зустрілися з головними і окружними урядовцями, щоб обговорити досвід, здобутий впродовж останніх днів та спільно плянувати відродження колишньої активности та союзового віддання українського Шикаґа. Здійснення цих плянів залежатиме у великій мірі від активности союзового пропроводу в Шикаґо та від його дружньої співпраці. Треба сподіватися, що не за горами той час, коли Шикаґо впімнеться за своє право першенства і знову, на довгі роки, збереже його у своїх руках.

Ярослав Падох

ШЛЯХ ДО УСПІХУ

Користайте з інформативних брошур УНСоюзу

Кажуть знавці, що культуру народу слід міряти вагою зужитого паперу і мила. Це перше видно на кожному кроці, зокрема в господарському житті. Немає ділянки господарської праці, яка б у великій мірі не була залежна від інформативної літератури, яка впроваджує товар на ринок, його популяризує, вияснює його прикмети та користі і в більшій чи меншій мірі рішає про його поширення, а вслід за цим за успіх продуцента.

Життєве забезпечення є одним з найважче поширюваних продуктів нашої доби. Його, на загал, самі покупці не купують, за ним не питають, але користають з нього тоді, як його їм принесуть до дому й переконають, що воно корисне, а то й необхідне.

Чим важче якийсь продукт продати, тим важнішими є засоби його популяризації. Тому від реклям життєвого забезпечення роїться в усіх засобах інформації, зокрема в журналах, часописах і спеціяльній літературі. Мільйони інформативних брошурок поширюють асекураційні установи серед мільйонів кандидатів на забезпечення. І хоч вони не забезпечаться внаслідок одержання такої брошури, то ці брошурки допомагають їх забезпечити, якщо їх відвідає продавець асекурації.

Це загальне явище обов'язує зокрема нас, тому що наші засоби інформації обмежені. Не маючи змоги оголошуватися в телевізії і обмежену змогу користати з радіопередач, ми повинні тим більше користати з інформативних брошурок, що їх подостатком видав і дальше видає УНСоюз. Слід у першій мірі користати із загальних, інформативних видань, як „Факти УНС", „УНСоюз і чому варто стати його членом", „Батько Союз", „Українська заморська твердиня", „Скільки потрібно життєвого заберпечення" і ін. А дальше треба часто уживати спеціялізованих брошурок, як, напр., для популяризації дитячого забезпечення („Забезпеченевий плян для найменших союзян"), для забезпечення молоді, зокрема на високі студії („Студійна грамота"), забезпечення перед наслідками акцидентів („$5,000-$10,000 за 85 центів місячно", „Старий побут і нові часи"), часового забезпечення („Термінова грамота"), а дальше для поширення окремих кляс забезпечення цілої родини („Родинне забезпечення") тощо. Крім цього УНСоюз видає брошурки для суспільної служби своїм членам, як про Медикер і ін. Також ефективно оформлена брошура про „Союзівку" та брошурка - проспект про англомовну „Енциклопедію Українознавства" дуже допоможуть кандидатам на забезпечення поцікавитися УНСоюзом та забезпечитися в ньому, якщо у відповідний час, зокрема швидко після прочитання цих інформативних матеріялів, до них загляне союзовий організатор.

Тому користаймо з цих матеріялів і щедро їх розділюймо поміж тих, які повинні і можуть стати членами УНСоюзу. Тяммо, що користування цими матеріялами дуже помагає в праці організаторі і що вони прямо ведуть до успіху.

Я. П.

Жіноцтво УНС відзначить 75-річчя „Свободи" зустріччю на Союзівці

Ню Йорк. — Українське жіноцтво має своє місце в Українському Народному Союзі, а видавана УНСоюзом „Свобода" з окремою увагою ставиться та віддає свої сторінки для дописів про активність нашого жіноцтва. Теперішній 75-літній ювілей „Свободи" дає добру нагоду, щоб і жіноцтво УНС цю подію відповідно відмітило. В тій цілі створився окремий Комітет, що його очолили заступниця головного предсідника пані Марія Душник, як голова, головна радна пані Марія Демидчук, як секретарка, і головна радна пані Анна Дубас, як касирка, і цей Комітет заплянував і тепер інтенсивно підготовляється до відзначення 75-річчя „Свободи" зустріччю на Союзівці в неділю, 27-го жовтня ц.р. У програмі зустрічі спільний обід та добірна мистецька програма із виступами Танцювального Ансамблю з Асторії під проводом Олени Оприско, жіночого квартету і акордіонове сольо та ін. Промову виголосить письменниця пані Людмила Коваленко, яка цього року відзначає 45-річчя своєї літературної праці. Розваговою частиною програми керуватиме пані Наталя Хоманчук. В імпрезі, що відбудеться на майже дослівно озолоченій осінню Союзівці, заповіли свою участь провідні діячі УНС і нашої Громади.

Для вигоди нюйоркчан, які бажали б скористати з цієї нагоди та провести неділю серед чудової осінньої природи, замовлено автобуси, які того дня, в неділю 27 жовтня, виїдуть від Народного Дому при 142 Другій Евеню в Ню Йорку о год. 7:30 рано. Кошти поїздки на Союзівку і назад до Ню Йорку та кошти побуту на Союзівці (обід) виносять разом тільки 8 долярів. За ближчими інформаціями можна звертатись до пані Віри Сушків (тел.: СПрінґ 7-1412), а місце в автобусі можна замовляти особисто в д-ра В. Палідвора і п. Е. Манацького в „Самопомочі" при 98 Друга Евеню в Ню Йорку від год. 10 до 3 по пол. кожного дня за вийнятком понеділка. Також у вівторок і п'ятницю ввечорі від год 6 до 8-ої. Зголошення приймається до 24-го жовтня.

М. Д.

ІЗ СОЮЗОВОГО ЖИТТЯ В ШИКАҐО

Дім Відділів УНСоюзу в Шикаґо, відомий також під назвою „Українсько - Американського Громадського Центру", що приміщується при вул. Вестерн і об'єднує кільканадцять великих відділів УНСоюзу зі своїм членством ок. 6.000, відбув свої річні загальні збори 1 березня ц. р.

Слід зазначити, що ця установа є власником двох домів. Один закуплено в 1941 році. У ньому приміщуються члени — союзові відділи, відбуваючи там свої збори, сходини, збирають вкладки в неділі; дальше приміщується бібліотека Дому та клюб для членів. Крім цього, деякі хори, як „Сурма", Відділ СУА, відбувають там свої проби. Залі з кухнею служать також для різних родинних і товариських прийнять та імпрез. Частину дому винаймається для Ліги АУП за місячним рентом. У минулому році цей дім перейшов основний ремонт коштом близько 30 тисяч дол. і дістав модерний внутрішній вигляд, нове освітлення, охолоджуючі інсталяції і т. п. Другий дім у безпосередньому сусідстві — це апартаментовий, триповерховий дім, набутий вже після останньої війни. Він приносить дохід з ренту і так уможливлює сплачувати морґеджові зобов'язання взяті в централі УНСоюзу в Джерзі Сіти на обидва доми.

Зі звіту фінансового секретаря А. Зборика приявні довідалися, що до минулого року, завдяки ощадній господарці, морґедж зменшився до 5.000 дол. на апартаментовому домі, а на старому домі був уже сплачений давніше. Потреба змодернізувати старий дім примусила установу взяти новий морґедж в УНСоюзі, що його сплачується реґулярно.

Збори, якими проводив проф. І. Михальцевич, після вислухання звітів, ухвалили на внесок Контр. Комісії абсолюторію уступаючій Дирекції і вибрали нову на діловий рік 1968-69 у майже незміненому складі: Тарас Шпікула — голова, Іван Михальцевич — заст., Василь Ваків — секретар, Антін Зборик — фінанс. секретар, Василь Семків — касир, дальше увійшли до Управи Михайло Семків, Михайло Попіль члени Господарчої комісії, п-ні Марія Шпікула і Володимир Ничай (преса і проп.). Контрольна Комісія: Михайло Харів, Лев Боднар, Карло Крайник. До реферату імпрез вибрано Т. Шпікулу і К. Крайника.

Малярські виставки в Домі УНС

Впродовж кільканадцяти місяців у відновленій залі Дому Відділів УНСоюзу при вул. Вестерн і Райс відбулися три мистецькі виставки відомих наших мистців. Зокрема, відбулася виставка Анастазієвського (Міннеаполіс), 3-17 березня ц. р. — Анатолія Коломийця (Шикаґо) — акварелі і графіка, а в кінці березня ц. р. була збірна виставка мистців: Мороза, Гніздовського, Доманика, Козака, Божемського. Всі ці виставки користувались великою увагою нашої громади.

Мґр. В. Ничай

РОДИННЕ СВЯТО

Текля й Іван Шміґельські

Неділя 1-го вересня 1968 року Божого не була звичайною неділею для панства Івана і Теклі Шміґельських. Це був день, коли рідні й друзі зібралися громадно відзначити 40-ліття супружого життя родини Шміґельських та день уродин Івана Шміґельського.

Іван Шміґельський народився у вересні місяці 1902 року в Канаді (Вінніпеґ, Манітоба). В 1924 році переїхав до ЗСА і оселився в Шикаґу. Текля Шміґельська (із дому Токарська) народилася в грудні місяці 1902 в Лопатині, повіт Радехів. В 1921 році приїхала до ЗСА і замешкала в Шикаґу. В 1928 році вони одружилися і повінчалися в українській православній церкві.

Панство Іван та Текля належать до Укр. Православної церкви св. Володимира і являються активними її членами. Пан Шміґельський багато разів був в уряді парафіяльному та декілька років його обирано на голову парафії. Пані Шміґельська ще в молодому віці співала в церковному хорі й належить до сестрицтва св. Княгині Ольги. Родина Шміґельських належить до 252 Відділу УНС. Своєю активною працею вони нажили собі багато друзів. Більшість гостей, яка була на цьому ювілейному святі, є члени УНС. Їхня донечка пані Сабеля Конґер та її муж при допомозі родини панства Мельничук та родини панства Скринських улаштували це прийняття в гостинному домі їхньої донечки. Всіх гостей було понад 120. Перед початком обіду старший брат Степан Шміґельський він же і найстарший віком) провів молитву. На тостмайстра цього ювілейного прийняття родина покликала Олександра Калюжного, голову Контрольної Комісії 114 відділу УНС.

Господар церемонії просив до слова близьку і дальшу родину, дружок, дружбів, а також добрих старших друзів. З привітаннями виступали: Отець Орест Кулик, донечка Сабеля Конґер, зять Латгам Конґер, брат Степан Шміґельськию, сестри Анна Мельничук і Анна Томашевська, дружки Юлія Орлов і Анна Якобек, дружби пан Страус і приятелі Петро Скринський, Гарі Крайник, Стефан Кіньяр, Степан Маланчук — секретар 252 відділу УНС, і Олександер Калюжний та внук Волтер Мельничук (молодший).

Всі вони підкреслювали добрі сторони гарного супружого життя Івана і Теклі Шміґельських, бажали їм щастя, здоров'я та многих і щасливих літ, а всі гості декілька разів під час привітів співали ювілятам многая літа.

По закінченні привітів ювілятам, Іван і Текля Шміґельські дякували всім знайомим,що так численно завітали відзначити їхній ювілей. По закінченні прийняття гості забавлялися, як одна велика Союзова родина. Ювілятн і гості були задоволені, бо це була тепла, культурна родинна імпреза. вання родинна імпреза.

Людмила Марцинюк
член 252 відділу УНС

Т. Шмаґала очолив Український Відділ Комітету за Ніксона в Клівленді

Клівленд. — У цьогорічній виборчій кампанії Ричарда Ніксона створено центральний Комітет всіх національностей прихильних кандидатурі Ніксона. Одна складова частина цього Комітету Національностей знаходиться і в місті Клівленді. Місцева українська Громада бере активну участь в цім Комітеті. Провід української частини Комітету складається зі слідуючих осіб: предсідники — мґр. Тарас Шмаґала та д-р Богдан Футей, секретар — мґр. Мотря Грушкевич і скарбник —мґр Юрій Оришкевич.

Це не одинокі прояви політичної активности української Громади околиці Клівленду. Місцевий Український Республіканський Клюб заснований чотири роки тому, ширить інформації про всіх кандидатів Республіканської партії.

Ще цього місяця плянується велике громадське політичне віче, де будуть запрошені довколишні кандидати на всілякі виборчі позиції.

В Клівленді і в передмістях Клівленду, а спеціяльно на Пармі, знаходяться більші згруповання українців. На Пармі 26 відсотків населення є українського походження. Якщо можна б зорганізувати ту громаду і створити бльок голосів, можна б мати поважний вплив на політичне життя довколишньої американської громади.

На жаль, багато наших людей ще не є громадянами, а ті, що є громадянами не є зареєстровані до голосування у виборах. Люди, які не мають права голосувати, не можуть творити жадної політичної сили. Тому перша річ що ми повинні зробити, є переконати наших людей входити в ряди тих, що уповноважнені голосувати.

Всі українці в Америці незалежно від того, чи їх цікавить більше політика Республіканців чи Демократів, мусять над тими справами застановитися. Ми повинні всі дбати про те, щоби якнайбільше з-поміж нас мали право голосу в американській політиці. Тоді як наші люди будуть всі мати право голосувати, ми зможемо починати творити політичну силу в американському середовищі. В такий спосіб ми будемо мати кращу змогу вплинути на американський світ більше прихильно ставитися до української справи.

В. Б.

МІЖ СОЮЗОВЦЯМИ НА ЗАХОДІ КАНАДИ

(Закінчення з 3 стор.)

вже мав змогу познайомитися з його дружиною, з старшою донечкою, синком, і двома — Ліда і Христина — наймешими. Чудова родина! Вечером того ж дня в приміщенні церковної залі відбули ми спільне засідання управи відділу УНС та запрошених гостей, на якому обмінялись думками і спостереженнями, та обговорили плян проведення організаційної праці тепер і на пізніше. Активну участь брав у засіданні мій давній знайомий Всеч. о. декан В. Мартиник. Докладний звіт зробив секретар Відділу, заслужений громадський діяч і військовик інж. М. Ковальський. Присутнім був також голова відділу КУК, п. Гладишевський. Тому, що горяча неділя ніяк не підходила на яку-будь організаційну працю, тим більше, що СУМ мав свій пікнік і багато людей роз'їхалося, д-р Ґладишевський захотів „показати" мені чудовий Бенф. Там у сірчаній воді я пробував загубити свій ревматизм. Вода тепла, витікає з гір, високо на горі блищить сніг: навіть як надворі мороз і падає сніг — люди цілком добре купаються в натурально - теплій воді. Шкода, що Бенф трохи задалеко від Торонта! З Калґар до Бенф всього година їзди автом, так що вже у вечірних годинах ми повернулись назад. Туди другого дня приїжджав мандрівний Сумівський табір з Канади на увесь тиждень. Відвідав ряд наших родин, і там були деякі організаційні успіхи. Мило було відвідати гарну родину секретаря, полк. інж. М. Ковальського, п. Гошуляка, близького земляка-односельчанина, п-во Масюків та ін. І знову треба було прощатись із новими і старими друзями, з надією на скоре і довше побачення. І знов літак несе вже в сторону Торонта. Маю напрям до Форт Вілліяму, а то вже Онтаріо. Літак зупиняється в Саскатуні, Вінніпезі і Форт Вілліямі. Знову посуваю годинник на дві години назад. У Торонті додам ще одну годину. Висідаючи, зустрічаю представників УНС, голову п. Лисого, і представників БУК, бо ще під час Конґресу в Едмонтоні ми узгіднили з головою БУК д-ром Мигалем, що під час моїх відвідин буду мати зустріч з членами БУК і ЛУКЖ. Мій літак запізнився на цілу годину, і вже цього вечора було запізно робити такі сходини, але все це використав наш „безсмертний" Василь Авраменко: якося він „перегнав" мене та вже висвітлював фільм з відвідин Їх Блаженства в Торонті і Вінніпезі! Все одно після закінчення фільму д-р Мигаль представив мене зібраній публіці та заповів сходини на черговий день, які дійсно відбулися дуже вдало. Ними провадив заступник голови БУК п. Петришин, який рівночасно є заст. голови відділу УНС, активний громадський діяч. Українська громада в Форт Вілліям і сусіднім Порт Артур велика. Є тут зорганізовані католицькі і православні громади. Організації, що ведуть свою діяльність: УНО, ЛВУ, СУМ, БУК, ЛУКЖ, УКЮ, КУК, запомогово-братські, з яких найбільш чисельним є УНС. Але на понад десять тисяч нашого населення все це дуже мінальне! Є тут перші канадійські „Просвіти", дві (Форт Вілліям і Порт Артур), є хори, оркестри, танцювальні гуртки і б. інш. Словом громадське і церковно-релігійне життя впорядковане. Кілька днів перебування у Форт Вілліям, нарада з управою Відділу та секретарем п. Стаховим дала можливість підготувати все на найближчий час для проведення організаційної праці. Готель „Вест", власником якого є мій давній знайомий п. Федорів ще із Судбур, був „головною кватирою", де й обговорювалось багато союзових справ.

Щоправда, Форт Вілліям, окрім спеки, опанований другою „спекою" страйками, і то кількох більших промислових підприємств-фабрик. Тому настрій не дуже підходив для доказів і яких ще пеконливих, що треба мати своє власне забезпечення. Прощаючись з Форт Вілліянцями, я все ж таки обіцяв, і то в скорому часі, до них повернутись. Секретар обіцяв докласти старань, щоб на умовлений нас ми мали все підготоване для проведення організаційної праці. Не вдалося мені через брак часу відвідати свого давнього приятеля, тепер православного отця, професора М. Пахолкова, та ще декого. Зроблю це при найближчій нагоді.

Таксі завозить на летовище. Цей раз — вже прямо до дому, до Торонта. Так поконґресові думки і рефлексії у зв'язку з перебуванням у Едмонтоні Їх Блаженства Верховного Архиєпископа, конґресові наради, імпрези, а опісля мої службові справи — справи УНС — із цим духовним піднесенням та фізичною втомою летів я додому, на відпочинок. Ще понад годину часу, ще година назад на моїм годиннику, і наш літак приземлюється на Торонтонському летовищі. Хоч і не цілком із вдоволенням про вістку з радіо про загальний поштовий страйк, то в душі думаю: добре, хоч на кілька днів буде можна звільнитись від писання листів, бо куди ж його посилати? !.

Перші мої союзові відвідини Західньої Канади і їх працівників залишили у мене найкращі враження ,а з ним й переконання, що УНС ще навіть не заорав великих просторів, щоб на них там кинути гарне і здорове зерно братсько-запомогової праці для наших людей.

ВАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

161-ий Відділ УНСоюзу...

(Продовження зі стор. 3-ої)

по сьогоднішній день навчав усіх нас любити свій народ, цінити його культурні здобутки й традиції, допомагати самим собі в прикрих часах та спільними силами допомагати нашому народові боротись і здобути вільну Державу-Україну!

Ви, Пане Підуфалий, це робили й за ту Вашу довголітню працю ми вручаємо Вам оце високе відзначення — Грамоту Українського Народного Союзу. Нехай Господь благословить Вас та кріпить добрим здоров'ям! Запевняю Вас, що всі Ваші добрі діла, зроблені в користь УНСоюзу й нашого народу — ми будемо продовжувати!

А тепер, з приводу цих святкувань, ми бажаємо Вам, Пане Підуфалий, многая, многая літа!

Коротку промову виголосила ще головна радна Олена Олек з Шикаґа, яка загостила на це ювілейне свято, і програму закінчив коротким словом голова Ювілейного Комітету п. Ст. Прокопович. Під час програми майстер церемонії гол. радний Андрій Джула представив багатьох почесних гостей, між ними президента Міської Ради А. Роґінського та членів Міської Ради Роя Стабінса, Чарлса Радаковіча, Вілліяма Товцінака та Геррі Фейнстейна, членів Шкільної Ради Ендрю Мейкера і Роберта Косіса та багато інших міських і повітових достойників, а дальше репрезентантів місцевих і довколишніх Відділів УНСоюзу, як також Відділів УРСоюзу і „Провидіння".

Ювілейні святкування 161-го Відділу УНС мали широкий відгомін у місцевій американській пресі.

РЕЗОЛЮЦІЇ

ВОСЬМИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ

Восьмі Загальні Збори Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК), що відбулися в місті його осідку у Філядельфії, Пенсилвенія, в готелі Бенджаміна Франкліна 21-го вересня 1968-го року, стверджують:

І. Доброчинність — бажання допомогти і допомога потребуючим стала складовою частиною індивідуальної і суспільної філософії американського народу. Це відноситься також до багатьох етнічних груп, зокрема української.

II. Найвидатнішим репрезентантом і усібленням допомогової акції українців в Америці є Злучений Український Американський Допомоговий Комітет, якому в наступному 1969-му році сповниться чверть сторіччя існування та безприкладних подвигів і досягнень в акції допомоги потребуючим.

Моральна і матеріяльна допомога та правна оборона для українських жертв другої світової війни, як і розгортана соціяльна опіка ЗУАДК становлять одну з найсвітліших сторінок історії Американської України. П'ять початкових літер назви цієї нашої харитативної централі стали для десяток і соток тисяч українців у потребі ясним променем надії на рятунок і порятунок. Що більше, ЗУАДК, завдяки далекозорості його Проводу і, зокрема, його довголітнього президента д-ра Влодимира Ґалана, як і завдяки жертвенності громади, потрапив здобути собі міжнародне визнання та занести українське ім'я на найвищі міжнародні форуми і стати партнером у поодиноких державних та міжнародних харитативних акціях.

Ці свої функції і завдання ЗУАДК і його Представництво в Европі виконують і сьогодні, а досвід підказує і останні події в Україні та на міжнародному терені потверджують, що вітальна роля і значення ЗУАДК для українців у потребі не тільки не закінчені, але цілком навпаки, вони постійно збільшуються.

При цьому треба з жалем ствердити, що не зважаючи на все згадане вище, Українська Громада в ЗСА та інших вільних і заможних країнах світу тепер не виявляє такого зрозуміння і такої підтримки для ЗУАДК ,на які він заслуговує.

Виходячи із цих стверджень, Восьмі Загальні Збори ЗУАДК постановляють і доручають новообраним керівним органам цієї установи:

1. Продовжувати, поширювати і скріплювати дотеперішню працю і акції ЗУАДК в усіх ділянках: допомогово-харитативній та правно-опікунчій. Збори зокрема рекомендують:

— Зберегти і скріпити Представництво ЗУАДК в Европі;

— Розвивати і поширювати Суспільну Службу в Америці;

— Продовжувати і розбудовувати свої міжнародні зв'язки.

2. Щоб ЗУАДК міг виконувати ці свої завдання сьогодні і в майбутньому, Загальні Збори закликають Українську Громаду в ЗСА та інших заможніших країнах вільного світу:

— Об'єднаною та максимальною моральною підтримкою і щедрими пожертвами і дотаціями на харитативні цілі ЗУАДК створити необхідну базу його діяльности.

Окремо закликаємо:

— Всі наші церковні і громадські установи активно включитися в харитативну діяльність ЗУАДК, ставши його дійсними членами та в своїх щорічних бюджетах призначаючи відповідні фонди на цілі ЗУАДК;

— Усіх наших громадян, щоб стали спомагаючими членами ЗУАДК та піддержали його активність своїми вкладками і щедрими пожертвами;

— Усі ті організації й установи, які займаються також харитативною діяльністю, координувати її через ЗУАДК;

— Щоб час від 20-го грудня до 20-го січня кожного року вважати за збірковий сезон на цілі ЗУАДК і в тому часі переводити традиційну збірку Коляди на харитативні цілі і щоб для цієї збірки зокрема заанґажувати нашу молодь і молодечі організації.

ПОДЯКА

Восьмі Загальні Збори ЗУАДК висловлюють подяку:

— Президентові й Урядові ЗСА, Високому Комісареві О.Н. та Міжнародній Комісії для Европейської Міграції за їх зрозуміння і прихильність до харитативних акцій ЗУАДК та українських допомогових потреб;

— Усім працівникам ЗУАДК та його Европейського Представництва за їх віддану і жертвенну працю;

— Усім українським Установам і, зокрема, Українському Народному Союзові та Українському Конгресовому Комітетові, за їх видатну жертвенність на харитативні цілі ЗУАДК;

— Усім тим Громадянам, які досі своїми пожертвами вможливлювали ЗУАДКомітетові виконувати його харитативну місію.

Восьмі Загальні Збори ЗУАДК вітають д-ра Володимира Ґалана з 25-річчям його найбільш жертвенної і відданої праці на найбільш відповідальному пості екзекутивного директора і президента ЗУАДК та висловлюють йому за це найщирішу подяку.

У Філядельфії, 21-го вересня 1968.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

АМЕРИКАНСЬКЕ ВИДАННЯ ПРО Д-РА ІЗИДОРА ГЛИНКУ

Міннеаполіс, Мінн. - Журнал-місячник Американської Асоціяції Мучної Хемії „Мучна наука нині" помістив у числі з серпня життєписи трьох найвидатніших фахівців з тієї ділянки, і між ними — життєпис відомого українського діяча та науковця д-ра Ізидора Глинки з Вінніпеґу.

УКРАЇНЕЦЬ ЧЛЕНОМ СЕНАТУ САСКАЧЕВАНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Саскатун. — Вперше до складу Сенату Саскачеванського університету, одного з найбільш відомих у Канаді, обрано на нову каденцію українського діяча, учителя за фахом Івана Кіндрачука. Сенат дає головні напрямні праці університету, розглядає студентські проблеми тощо. І. Кіндрачука обрано на трирічну каденцію.

ВІДКРИЄТЬСЯ 12 МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА ЖІНОЧОЇ ТВОРЧОСТИ

Ню Йорк. — Заходами 64 Відділу СУА у неділю 20-го жовтня о 1-ій год. по полудні відкриється в Українському Народному Домі, в залі ч. 31 на третьому поверсі, 12-та Мистецька Виставка жіночої творчости. Виставка триватиме до 3-го листопада, в суботи і неділі буде відчинені від 12 до 8 год. вечора, в четверги і п'ятниці — від 6 до 8 год. вечора. На Виставку надійшли експонати не тільки з Америки й Канади, а і з інших країн.

ВИСТАВКА МАЛЯРСЬКИХ ПРАЦЬ ВОЛОДИМИРА СВИРИДЕНКА

Ню Йорк. — Від 8 до 21 жовтня триватиме чергова виставка маляра Володимира Свириденка в „Аґда Арцт" ґалерії на 142 Захід 57 вул. в Ню Йорку. Виставлено 19 картин. В. Свириденко народився в Слов'янську, закінчив Кентський університет, вчився також у Франції. За свої образи він одержав багато різних нагород і відзначень. Американський журнал „Арт" подав прихильну оцінку виставки і називає Свириденка українським малярем. Виставка відкрита ще в п'ятницю 18 жовтня від години 11 перед пол. до 5 по полудні, в суботу від 12-ої до 4-ої по пол., і в понеділок від год. 11 до 5 по пол.

ВЕЧІР СПОГАДІВ ОКСАНИ ДРАЙ-ХМАРИ

Відділ Об'єднання Жінок ОЧСУ в Філядельфії влаштовує в суботу 19-го жовтня о 7 год. вечора в Домі Молоді (49-49 Олд Йорк Ровд) вечір спогадів Оксани Драй-Хмари, доньки знищеного большевиками поета-неокляскка.

ВІДНОВИЛАСЬ РАДІОПРОГРАМА „ВЕЧЕРНИЦІ" В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — У понеділок 14-го жовтня розпочалась знову радіогодина „Вечерниці", що її провадить Українська Студентська Громада при Сеттон Голл університеті, що-понеділка, від 8.30 до 9 год. вечора. Радіокомітет очолює студент Роман Гой, з яким співпрацюють студентки Т. Скасків і К. Загуменна. Радіопрограму „Вечерниці" чути в Нюарку, Ірвінґтоні та околицях на хвилі WSOU, 89.5 FM. Для покращання якости цієї української програми англійською мовою, з багатьма музичними українськими зразками, потрібні фонди, що їх дають українські промисловці й бизнесмени шляхом оголошень.

КНИЖКА, ЩО ПУЛЬСУЄ КРОВ'Ю

(Закінчення зі стор. 2-ої)

у ділянці політичної роботи і віддався виключно церковній та культурно - суспільній роботі. Таким чином увесь тягар політичної роботи впав на плечі двох націоналістичних організацій, які мали молодечі амбіції, динамізм і силу людських кадрів, кадрів ідейних і відданих, але в більшості недосвідчених у практичній роботі. Бо й навіть ОУН, маючи у своєму проводі старших і досвідчених людей, примушена була на місцях, принаймні на Волині, спиратися на молодих людях, яким часто, через порвані поліцією, кордонами й віддаллю зв'язки, доводилося імпровізувати.

Ті люди робили, як їм наказували загальні інструкції проводу, а ще більше — їхній ідеалізм. Так, наприклад, на Крем'янеччині ідея співпраці ОУН і ОУН СД виникла далеко раніше від зустрічей Блакитного з Андрієм Ле й Ільком Те. Пропозицію співпраці подав Іскра, тодішній окружний керівник ОУН, а згодом обласний керівник, ще восени 1941 р., відразу після перебрання влади цивільним німецьким ґебітскомісаром, тодішньому провідникові ОУН СД Крем'янеччини Іванові М. (він тепер у Канаді і, думаю, міг би це підтвердити). Відповідь була: „Ви нам підпорядкуйтеся, тоді будемо співпрацювати!" Подібна розмова між Іскрою й Іваном М. відбулася згодом у половині 1942 р. і в 1943 р. (останнього разу після арешту М. у рівенській в'язниці, з якої він якимсь чудом викрутився) і з таким самим успіхом.

В умовах розбиття сил, ворогування, а то й просто переслідування одних одними задля підпорядкування всіх одній групі, звичайно ефект політичної, а разом з тим і військово - повстанської дії був ослаблений. Чи була, наприклад, потреба творити Волинський Леґіон? В нормальних умовах — ні: в нормальних умовах здорової політичної дії й думки потрібна була тільки одна повстанська формація. Але в тих ненормальних умовах нездорової внутрішньої боротьби Леґіон був єдиним виходом для людей, життя яких було загрожене не чужими, а своїми ж таки людьми, які фанатично вірили в те, що рятунок українській справі тільки у безоглядному підпорядкуванні всіх їхній групі. Хто-зна, коли б „безпартійні" впливові старші громадяни зайняли були якесь позитивне й виразне становище до того ворогування і групових амбіцій, то може допомогли б були їх хоч дещо злагіднити і хоч до якогось співжиття й співпраці довести, принаймні на місцях. Але вони, як вже сказано вище, зайняли невтральні позиції: „Ми будемо пильнувати просвіт і допомогових комітетів, а ви, хлопці, бийтеся між собою". І хлопці билися. Билися по - геройському і з самопосвятою проти ворога, але й билися також проти своїх ідейних однодумців, які не хотіли послухати „п і д порядкуйтеся нам!". Билися за ідею України, але часто утотожнювали її з власною групою. Це розпорошувало сили, ослаблювало потужність національного здвигу і деморалізувало ідейно тих, яких щира і проста віра в українську справу розгубилися в тонкощах групової „політики".

Чи змінилося щось за більш як двадцять років? У кінцевому розділі Данилюкової книжки відчувається неґативну відповідь на це питання. Ми можемо частинно погодитися з його висновком, бо таки видно в нашому житті деякі прояви покращання відносин, видно більше зрозуміння потреби спільної дії. Але, безперечно, залишки старого групового політиканства ще збереглися, вони ще гальмують наше життя, і потреба боротися з ними далі існує. І тому тепер, як і колись, годі знайти оправдання на „політичний невтралітет" тих, які бачать, відчувають і розуміють небезпеку знецінення пролитої колись крови в теперішній суматосі за клич „Підпорядкуйтеся нам!".

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ КАНДИДАТ НА ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТА Спіро Еґню заявив, що він плянує скасувати обов'язкову військову службу, і збройні сили ЗСА мали б складатися з самих добровольців. Тільки під час війни мали б покликувати до війни рекрутів. Еґню казав, що так само думає і кандидат на президента Ніксон. Система покликування до війська, казав Еґню, є несправедлива. Еґню домагається, щоб 18-річні мали право голосувати, це їм належиться тому, що вони мають обов'язок воювати в збройних силах цієї країни. Еґню признався, що він не виступає проти Найвищого Суду ЗСА, як це робить Ніксон, бо він гадає, що судді Найвищого Суду — це професійні правники, які стараються робити все якнайліпше.

ОРГАНІЗАЦІЯ КОНСЕРВАТИВНИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЛІКАРІВ У ФРАНЦІЇ ПРИЙНЯЛА резолюцію, яка вправді в принципі погоджується з становищем Папи Павла VI, що засудив всі форми контролі народин, проте водночас стверджує, що треба залишити подружжям вирішування цієї справи під кутом збереження їхнього фізичного і морального здоров'я та подружого щастя.

В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Незабутньої ДРУЖИНИ
бл. п.
НІНИ ЯНОВ
буде відправлена
ПАНАХИДА
ЗА ВІЧНИЙ СПОКІЙ ЇЇ ДУШІ
в Українській Православній Катедрі
ПОКРОВИ БОЖОЇ МАТЕРІ у ДІТРОЙТІ
(29-та вулиця)
в неділю, 27-го жовтня ц. р.
о год. 12-ій дня, після Служби Божої

Прошу Побратимів, Посестер і Знайомих Покійної в цей день спільно зі мною вшанувати її Світлу Пам'ять.
Муж — МИКОЛА

ДЕВ'ЯТИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

раїнська культура, спільні традиції. Пригадує свою заяву про співпрацю в цих справах, складену на соборі УГПЦ з нагоди 50-ліття в Саскатуні з початком липня ц.р. Цей рік — це переломовий рік між українцями: співпраці, толеранції, братерської любови. Ґратулює З'їздові СУСК за цю преважливу справу.

Усіх промовців нагородили студенти голосними оплесками. В дискусії виринула справа патріярхії Української Помісної Церкви, заторкнено справу опустошілих церков на фармах, існування побіч себе двох церков і двох шкіл обох віровизнань. Коли спільно засядемо до стола й обговоримо всебічно, то договоримось, щоб існувала і спільна українська школа.

З черги склав привіт З'їздові від СУСТА його президент Андрій Чорнодольський підкреслюючи, що українські студенти повинні проявити активність і перебрати провід у спільноті.

Від ЦЕСУС-а вітав д-р Богдан Футей, пригадуючи, що молодь усе була ідеалістичною і радикальною. Вона намагається тепер, як ніколи раніше, здійснити ці ідеї, вона цікавиться долею цілого людства, цікавиться формуванням світогляду і державної політики. Треба ствердити, що молодь цікавиться більше загально-людськими справами, ніж національними. Треба створити спільний бльок за звільнення поневолених Москвою народів. Метою ЦЕСУА-а репрезентувати українське студентство на міжнародних студентських з'їздах де факто, а згодом добитись визнання де юре; заступати інтереси українського студентства між українським громадянством; координувати діяльність усіх українських студентських організацій.

Від КУК привітав З'їзд І. Г. Сирник, висловлюючи радість, що це перший Конґрес КУК, на якому так багато українських студентів, з-поміж яких вийдуть наші майбутні посли, представники, провідники. Радіє, що бачить майбутню зміну.

Від З'їзду СУСК предложено три резолюції.

В суботу по полудні відбула свою конференцію Федерація Клюбів Українських Професіоналістів і Підприємців, головою якої став посол М. Смеречанський. Федерація вступила в члени КУК, що подав до відома в понеділок 14 жовтня п. С. Радчук.

В неділю, 13 жовтня на з'їзді молодечих організацій (МУН, ОДУМ, СУМ, СУМК, Пласт, УКЮ) відбувалася також жвава дискусія на тему молоді серед української спільноти, зразком людини для молоді хай буде українець, який вперто змагає до самостійности українського народу. Провинилась не молодь, але Церкви і провід за теперішній стан. У склад молодіжних організацій входить дуже мала кількість української молоді; майже 95% тієї молоді залишається поза організаціями. Українська мова є канадійською, так само як нею є англійська чи французька, отже має такіж самі права: ми не можемо мовчати, коли не може промовити в своїй обороні поневолений український нарід; далі заторкнено справу української мови в школах Квебеку і в Торонті. недостачу українських учителів тощо.

Цікаву соціологічну доповідь про українську студентську молодь та українське громадянство виголосив проф. д-р Б. Боцюрків на основі відповідей 21-сторінкового запитника, що його розіслано до 1 450 студентів університету Алберти в Едмонтоні. Доповідь опрацьована дуже основно; оголошена друком — струсне до глибини душі кожного, хто її прочитає.

В суботу пополудні і в неділю відбулась конґресова виховно-освітня конференція, що її відкрив і зреферував здійснювання СВОС у рямках СКВУ проф. З. Зелений з Торонта. До президії ввійшов ще Б. Білаш і ред. Н. Когуська, секретарювали: проф. О. Калічинський та п-ні І. Качор. Вшанувавши пам'ять покійних членів Об'єднання Українських педагогів Канади, присявні, в числі 105 учасників, вислухали такі доповіді: мґр. Ярослава Зорич: „Духове обличчя сучасної української молоді", що її відчитав Богдан Зорич й опісля давав відповіді на питання, (доповідачка захворіла і не могла приїхати сама). Доповідь п-ні Богданни Гнатиків: „Модерні форми дошкільного виховання" відчитала К. Паліїв, бо доповідачка теж була перешкоджена і не приїхала. Третю доповідь виголосив проф. М. Семчишин з Шикаґо на тему: „Проєкт Програмової Комісії для виготовлення програм навчання в Рідних Школах". Четверту доповідь виголосила п-ні К. Паліїв: „Потреба й можливості уніфікації української шкільної системи в Канаді". В неділю виголосила свою доповідь п-ні проф. Рома Франко на тему: „Питання української професійної учительської організації в Канаді". Всі доповіді повинні появитися якнайшвидше друком. Зреферовано також справи: організація централі Шкільних Рад у Канаді і Крайова Координаційна Виховно-Освітня Рада. По дискусії вибрано Шкільну Раду КУК і схвалено 7 резолюцій.

В суботу, 12 жовтня відбулась вечором нарада голови і членів Крайової Пластової Старшини з представниками станиць Пласту. Нарада відбулась у Пластовому Домі в Вінніпезі серед дуже милої товариської зустрічі і гостини для всіх учасників наради. В неділю, 13 жовтня рано учасники IX Конгресу взяли участь у Богослуженнях по церквах, опісля складено вінок перед пам'ятником Т. Шевченка при участі Президії IX Конгресу і членів проводу КУК. В поодиноких кімнатах готелю відбували свої наради конгресові комісії і відбулась конвенція Суспільної Служби та З'їзд Осередку Української Культури й Освіти в УНО. В неділю IX Конгрес вшанував теж 100-ліття „Просвіти" та її діячів усіх часів і земель, так само, як у суботу відзначено апелем у шану комбатантів 50-ліття української державности в Києві, 50-ліття 1-го Листопада, 30-ліття Карпатської України і 25-ліття відкриття, під протекторатом КУК, „Клюбу Українських Канадійських Вояків" у Лондоні, які зі зброєю в руках станули до оборони вільного світу під час II. світової війни.

По доповіді судді п-ні Марії Вавриков відбулась оживлена дискусія, опісля показова лекція навчання української мови зорово-слуховою методою Чилтон-Дідіє.

У неділю вечором відбувся концерт, що його започаткував мішаний хор ім. О. Кошиця під орудою В. Климкова обома гимнами: „О, Канадо!" і „Ще не вмерла" та відспівав три пісні. Опісля виступав з 5 танками танцювальний ансамбль „Русалка" в супроводі оркестри під проводом Т. Комаря, який відограв сольо на акордеоні та свою коротеньку композицію, присвячену Шевченкові. Заповідав п. С. Семчишин. Головним промовцем на концерті був міністер закордонних справ М. Шарп, який присвятив в основному свою промову інвазії та окупації Чехо-Словаччини військами Москви та чотирьох держав-сателітів Варшавського пакту. Свою промову з підкресленням на вступі заслуг українців Канади в її розбудові закінчив знаменним ствердженням: „мир у світі не може існувати без свободи". Міністра представив посол М. Смеречанський. По промові міністрові вручено платівку з українськими колядками хору ім. О. Кошиця.

В другій половині концерту виступили співачки легкого жанру: Йоанна Карашевич (СВС), Едвард Іванко (заанґажований до виступів на Бродвею в Ню Йорку), які відспівали по 3 англійські та по одній українській пісні. Опісля виступила відома з своїх радіопередач на телевізії артистка Жуліст. У другій половині дійшло до протестів з-поміж приявних, головно студентів, і з цього приводу в понеділок рано дійшло до складення заяви представником студентів у цій справі. Крім того окрему заяву відчитано від президії конгресової виховно освітньої конференції і голови Союзу Українських Журналістів Канади ред. В. Софронова-Левицького.

В понеділок, 14 жовтня, кінцева сесія, що нею проводив М. Плав'юк, була присвячена поладнанню інциденту на концерті, звідомленням комісій, Шевченківської Фундації і схваленню резолюцій, що їх текст буде оголошений окремо. Тому що дотепер не переведено в життя зміни статуту, що його приняла статутова комісія, проф. д-р Б. Боцюрків, як голова делегації УНО, відчитав заяву на пленарній сесії, що УНО делегує своїх представників до Президії КУК лише під тією умовою, що до чергового, Х. Конгресу КУК, Президія КУК підготовить і узгіднить необхідні структурально-статутові зміни і доповнення системи КУК.

Згідно з внеском номінаційної комісії (адв. П. Лазарович), IX Конґрес вибрав до Президії КУК таких осіб:

1) о. д-р В. Кушнір, і 2) інж. С. Романів (БУК); 3) І. Г. Сирник та 4) б. посол М. Мандзюк (СУС); 5) М. Плав'юк та 6) Ю. Гвоздулич (УНО); 7) мгр І. Іванчук і 8) П. Башук (ЛВУ); 9) А. Яремович та 10) Ю. Карасевич (СУКВ); 11) П. Олійник (СГД), 12) інж. Б. Ткаченко та 13) Т. Кобзей (УРО); 14) І. С. Мухин (СУЖЕРО), 15) проф. М. Боровський (УНДС), 16) д-р М. Марунчак (УКТВУ), 17) проп. Р. І. Ковалевич (УЄО).

До Контрольної Комісії ввійшли: п-ні С. Савчук, А. Малофій, І. Малицька, д-р М. Сосновський, М. Воробець, С. Пуляв і д-р Ст. Росоха.

Опісля відбувся урочистий обід Дня Подяки з промовою провідника опозиції Дж. Балдвина, привітальним словом від Українського Конґресового Комітету Америки, що його виголосив екзекутивний віце-президент цієї установи Иосип Лисогір, вручення Шевченківських медаль 15 заслуженим діячам, урочиста інсталяція нового проводу КУК.

IX Конґрес Українців Канади закінчено молитвою.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ЮВІЛЕЙ ПРОФ. Д-РА П. КОВАЛЕВА

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА і Філологічна Секція вшановують в суботу 19-го жовтня о год. 5-ій веч., в авдиторії Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця — 70-ліття з дня народин і 45-ліття наукової та педагогічної праці проф. д-ра П. Ковалева. Наукову Конференцію відкриє проф. д-р В. Лев, а проф. д-р Р. Смаль-Стоцький виголосить вступне слово. Проф. В. Чапленко говоритиме про наукову діяльність Ювілята, а о. протопресвітер І. Ткачук — про науково-богословську та церковно-суспільну діяльність Ювілята. В кінці виступить Ювілят. Вхід вільний. По Конференції прийняття для запрошених осіб.

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР Б. БОЙЧУКА

Український Студентський Літературний Кружок (УСЛК) при Манітобському університеті влаштовує в суботу, 26 жовтня 1968 року, о год. 8:15 в Авдиторії Колегії св. Павло (напроти Колегії св. Андрея) при Манітобському університеті Авторський Вечір поета Богдана Бойчука з Ню Йорку з його доповіддю „Ню-Йоркська група в перспективі свого часу" та читанням поезій автором і студентами. Управа і члени УСЛК запрошують студентів і громадянство на цей літературний вечір.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 19-го ЖОВТНЯ 1968 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Т-ва Запорозька Січ — 117 Відд. о годині 6:30 веч. в залі Ветеранів, 33 Е. 7-а вул. Проситься членів прибути і вирівняти свої членські вкладки. — Анна Басараб, секр.

НЕДІЛЯ, 20-го ЖОВТНЯ 1968 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва Любов — 45-ий Відд. о год. 11:30-1:30 в домі У.А. Горожан при 847 Франклін вул. Проситься членство прибути та вирівняти свої залеглості. — Управа.

СУБОТА, 19-го ЖОВТНЯ 1968 Р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Б-ва св. Юрія — 239 Відд. від год. 3:30 до 4:30 по пол. в домі У.А. Горожан при 847 N. Franklin. — Д-р В. Ґалан, предс., М. Ковальчук, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, ч.6078. Тарзан знайшов ключ!

— Я не бачу жадного вогню... Але хтось зробив велику печеру. Я вас витягну вгору! Немає вогню... Але деякі з цих людей, які тут жили, були мешканцями скель!

— Хто б тут не жив, знаходив ці великі маси м'якого флюориту, Іто і вирубав в ньому ці стрімкі печери! — Що це таке флюорит?

— Це дивний мінерал, який видає світло, коли по ньому вдарити. Сонце огріває масу флюориту вдень, і він вночі жевріє. Світло, яке я бачив вчора вночі, це був сонцем огрітий фосфор! Ми маємо, гадаю, новий ключ!